

“บัณไม่มีปัญหาอะไรคะ แล้วแต่ผู้ใหญ่จะเห็นเหมาะสม”

เจ้าของเสียงหวานตอบคำถามผู้ใหญ่ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ขณะที่ก้มหน้าลงเล็กน้อยด้วยความเขินอาย ดวงตากลมใสหุบลูบต่ำ ไม่กล้าสบตาว่าที่เจ้าบ่าว นิ้วเรียวยาวเกี่ยวเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนยาวสลวยซึ่งดัดเป็นลอนล้อมกรอบดวงหน้าสวยหมดจดมาทัดโบหูแดงเรือส่งผลให้กายอรชรอ่อนแอ้นภายใต้เดรสสีดำไหล่แขนตุ๊กตาลายดอกไม้ กระจุ่มกระจิมสีเหลืองมีสตาร์ดีแลดูอ่อนหวานและน่าทะนุถนอม เหมาะกับการเป็นต้นแบบภรรยาในฝันของผู้ชายหลายๆ คน

‘ปวีรา วัฒนานนท์’ น้อมรับความหวังดีจากผู้ใหญ่ด้วยการตอบตกลงแต่งงานกับ ‘อังกูร’ โดยขณะนี้ คุณหนูบัณไม่แสดงความไม่พอใจหรือสร้างความลำบากใจแก่ผู้ใหญ่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

อังกูรเองก็ตอบรับเสียงนิงขมิ้มตามแบบฉบับ แต่ไหนแต่ไรเขาไม่เคยมีปัญหากับใครอยู่แล้ว การแต่งงานกับปวีราไม่ใช่เรื่องที่เลวร้ายอะไร เธอเองก็น่ารักและอยู่ในโอวาทเขามาตลอด ที่สำคัญเขาและเธอไม่ต้องเสียเวลาศึกษานิสัยใจคอกันใหม่ เขาเชื่อว่ารู้จักตัวตนเธอมากพอ

“ในเมื่อหนูบัณไม่มีปัญหา พวกเราก็ยึดถือตามฤกษ์เดิมเลย

ก็แล้วกัน” ในเมื่อหนุ่มสาวไม่ขัดข้องก็ไม่มีเหตุให้ต้องยืดเวลากันอีกต่อไป ผู้ใหญ่จากตระกูลธาดาพิพัฒน์ซึ่งเป็นสกุลของเจ้าบ่าวเป็นฝ่ายเสนอ ทางตระกูลวัฒนานนท์ก็ไม่ขัดข้อง การประชุมเรื่องแต่งงานระหว่างอังกูรกับปวีราจึงจบลงในเวลาอันรวดเร็ว

เธอจะเล่นตัวให้เสียเวลาไปทำไม ในเมื่อการเป็นเจ้าสาวของอังกูรหรือ ‘พีพร้อม’ คือสิ่งที่เธอใฝ่ฝันและอยากเป็นมาโดยตลอด

และในที่สุดมันก็เกิดขึ้นโดยที่เธอไม่ต้องลงทุนลงแรงสักนิด มีหน้าที่แค่พยักหน้าและทำตามความประสงค์ของผู้ใหญ่เท่านั้น

สองเดือนต่อมา งานวิวาห์ระดับประเทศจึงถูกจัดขึ้นท่ามกลางเสียงฮือฮาในวงการธุรกิจหลักทรัพย์และวงสังคม ความอลังการและการจัดงานในเวลากระชั้นชิดถูกเนรมิตด้วยเม็ดเงินจำนวนมหาศาลแน่นอนว่าข่าวการเกี้ยวตองเป็นทองแผ่นเดียวกันของสองตระกูลตั้งย่อมสร้างความแตกตื่นและตื่นตัวในตลาดหุ้นอย่างไม่ต้องสงสัย เรียกได้ว่ายิ่งปืนนัดเดียวได้นกหลายสิบตัว

สื่อจากทุกสำนักต่างเกาะติดและนำเสนอข่าวของคุณแต่งงานที่เหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก ลือกันว่าค่าตัวเจ้าสาวมูลค่ากว่าเก้าหลัก ยังไม่นับรวมเพชรนิลจินดาและที่ดินอีกกว่าพันไร่ ยิ่งไปกว่านั้นคือตัวเจ้าบ่าวซึ่งเป็นหลานชายคนโตของตระกูลธาดาพิพัฒน์ในแวดวงธุรกิจบริษัทหลักทรัพย์ไม่มีใครไม่รู้จักเขา

‘อังกูร ธาดาพิพัฒน์’ นักธุรกิจหนุ่มวัยสามสิบห้าปี เขาถือเป็นกรรมการผู้จัดการที่อายุน้อยที่สุดตั้งแต่ก่อตั้งบริษัทมา ต่อมาชายหนุ่มได้สืบทอดตำแหน่งกรรมการบริหารหรือประธานบริษัทจากผู้เป็นปู่เมื่อเจ็ดปีก่อน แม้จะเป็นกระทำให้อาจจะข้ามหน้าข้ามตาคนเป็นพ่ออย่าง ‘นายสันต์ ธาดาพิพัฒน์’ อยู่บ้าง ทว่าก็ไม่มีใครคัดค้านหรือกั๊กกับการตัดสินใจของผู้นำตระกูลอย่าง ‘ท่านพิพัฒน์’ อดีตนายใหญ่ผู้กุมบังเหียนบริษัทหลักทรัพย์ธาดาพิพัฒน์ ความสามารถและศักยภาพ

ของอังกูรเป็นที่ประจักษ์ต่อผู้บริหารและพนักงานใต้บังคับบัญชา
ทุกคน ภายนอกเขาดูใจดีมีเมตตา แต่ลึกๆ แล้วทุกคนรู้ว่าหากเป็น
เรื่องงาน คนคนนี้จะเฉียบขาดและเด็ดขาดแค่ไหน

“เมื่อเช้าหรือเปล่า หน้าซีดๆ นะเรา”

อังกูรเอ่ยปากถามเจ้าสาวซึ่งเห็นกันมาตั้งแต่ตัวเท่าเมล็ดถั่วเขียว
เนื่องด้วยสองตระกูลสนิทชิดเชื้อกันมาหลายชั่วอายุคน ความสนิทสนม
กลมเกลียวจึงถูกส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่น

ปวีราซึ่งในยามปกติก็สรวลหัวเราะกับดอกไม้แรกแย้มเป็นทุน
เดิม คำคืบคำค้ำยเช่นนี้เธอจึงยิ่งเจิดจรัสและเปล่งปลั่งด้วยออร่าของ
เจ้าสาว ปฏิเสธไม่ได้ว่ายามเห็นร่างเพริ้วบาง่างกรายออกมาในชุด
เจ้าสาวขาวบริสุทธิ์ เขาผู้เป็นเจ้าของตำแหน่งพี่ชายคนสนิท
ถึงขนาดตะลึงงันกับความงดงามไปครู่ใหญ่ ส่งผลให้ชายหนุ่มตระหนัก
ได้ว่า น้องน้อยซีโรคซึ่งเห็นกันมาแต่อ้อนแต่อกได้เติบโตเป็นสาว
สะพรั่งเต็มวัย

หญิงสาวยังคงความสง่างาม แม้บางครั้งกายอรรชรอันอัน
จะโอนเอนไปมาด้วยความเมื่อยขบบริเวณปลี้น้องเรียวยาว จนเขาอด
ชื่นชมในความใจสู้ของเธอไม่ได้

ปวีราผงกศีรษะเบาๆ แทนการตอบคำถาม แต่สีหน้ายังคง
ยิ้มแย้มให้แขกหรือที่หลังไหลเข้ามาในงานไม่ขาดสาย

“นิดหน้อยคะ แต่หิวมากกว่า พี่พร้อมไม่เหนื่อยไม่เมื่อยบ้าง
หรือคะ” หญิงสาวถามเจ้าสาวที่ยืนนิ่งเป็นหุ่นยนต์ เธอละยอมใจใน
ความนิ่งของเขาจริงๆ

ตามประสาหญิงสาวรักสวยรักงามที่กลัวจะสวมชุดแต่งงานได้
ไม่สวยไม่เลิศพอ คนไม่ชอบบอกกำลังกายอย่างปวีราจึงลดน้ำหนัก
ด้วยวิธีการที่เพื่อนสาวอย่าง ‘ชลลี’ หรือ ‘ชลิดา’ แนะนำคือ การกิน
อาหารเป็นช่วงเวลา และปล่อยให้ร่างกายหยุดรับอาหารเป็นช่วงเวลา

เช่นเดียวกัน ดังนั้นตั้งแต่เช้าเธอจึงไม่ได้แตะต้องอาหารเลยแม้แต่ถ้วย
ได้จับน้ำเปล่าแค่ไม่กี่อีกเท่านั้น มีหน้าซำยังต้องตื่นตั้งแต่ตีสอง เมื่อ
เช้าก็ยุ่งวุ่นวายกับการลงชุดและซ้อมพิธีจนไม่มีเวลากินข้าวกินปลา
ร่างกายที่ค่อนข้างจะอ่อนแอซึ่งโรคอยู่แล้วจึงอ่อนเพลียและหิวโหยเป็น
พิเศษ

เจ้าบ่าวที่คาดว่าจะเนียบและนึ่งที่สุดในประเทศไม่ตอบคำถาม
ในทันที เขาส่งสายตาให้เลขาฯ หนุ่มนามว่า ‘ชิตพล’ ที่ยืนกุมมือคล้าย
รอรับคำสั่งอยู่ตลอดเวลา รวากับโทรจิตสื่อถึงกันได้ไม่ถึงสองนาที่
ชิตพลก็กลับมาพร้อมกับแซนดวิชชิ้นพอดีคำ

“กินแซนดวิชรองท้องไปก่อน เกิดเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาแล้ว
จะป่วย” เขาออกปากแซว เจ้าสาวของเขายังผอมแห้งแรงน้อยอยู่ด้วยสิ
ปวีระจัดการกับแซนดวิชในจานด้วยความว่องไว กินไปก็ทรมาน
ด้วยความจุกไป เพราะปกติแล้วเธอใช้เวลากินอาหารค่อนข้างนาน
กว่าจะละเอียดกินหมดบางที่ก็เกือบชั่วโมง หญิงสาวผืนใจกัดขนมปัง
ที่ประกบกันสองชิ้นภายในคำเดียว จากนั้นก็กลับมายิ้มสวยให้บรรดา
แขกหรือในงานอีกครา

ตระกูลทั้งของเธอและเจ้าบ่าวเป็นตระกูลดังระดับประเทศ แขก
ที่มาร่วมงานมีร่วมสองสามพันคน บ้างก็รู้จักมักคุ้นกันดี บ้างก็เพิ่งเคย
เห็นหน้าค่าตากันในวันนี้ แต่หากเป็นบุคคลสำคัญจริงๆ ชิตพลและ
‘นุชนาถ’ ที่ทีมงานของว่าที่สามีจะคอยกระซิบบอกอยู่เนืองๆ จนปวีระ
อดทิ้งในความจำของสองคนนี้ได้ เพราะถึงเธอจะฉลาดมากแค่ไหน
แต่จะให้จำชื่อคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกก็ออกจะเป็นเรื่องที่เหนื่อยเกิน
ไปหน่อย แน่่อนว่าคนที่เกี่ยวข้องอย่างเธอต้องขอผ่าน

“ผู้หญิงในชุดสีแดงที่กำลังเดินมาคือดอกเตอร์ลลนา อดีตคน
รู้ใจ แต่ไม่ใช่แฟนของท่านประธานค่ะ” นุชนาถกระซิบกระซาบ ที่บอก
แบบนี้เพราะองค์กรไม่เคยยอมรับว่าคบกับผู้หญิงคนนี้ แต่เจ้าหล่อน

กลับมาเที่ยวได้เที่ยวชื่อเจ้านายหนุ่มจนกลายเป็นแขกประจำ

เจ้าสาวแสนสวยพยักหน้าและมองคนตรงหน้าอย่างพิลึกพิลึกระหึหะ เธอพอจะรู้ว่าอังกูร์ไม่เคยคบหาใครเป็นจริงเป็นจังสำหรับพี่ชายหน้ามึนงานมาเป็นอันดับหนึ่ง การออกกำลังกายมาเป็นอันดับสอง แถมยังชอบอยู่บ้านอ่านหนังสือมากกว่าจะไปนั่งกินเหล้าเคล้านารี สาเหตุเพราะเขาแพ้กลิ่นบุหรี จึงเลี้ยงที่จะไปในสถานทีอโคจร

ปวีราเคยนึกสงสัยมาตลอดว่าผู้หญิงที่พี่พร้อมอุกใจจนถึงขั้นคบหาดูใจจะมีรูปลักษณ์และนิสัยใจคอเป็นเช่นไร เพิ่งจะได้เห็นกับตาตัวเองก็วันนี้ ดูท่าเขาคงชอบผู้หญิงสมัยใหม่ ท่าทางมาดมั่น และมีความเป็นนักบริหารไม่ต่างจากตนเองกระมัง หญิงสาวตรงหน้าดูทรงภูมิและเป็นผู้ใหญ่ ค่อนไปทางมีอายุ มองจากรูปลักษณ์น่าจะอายุราวๆ สามสิบสี่สามสิบห้า

อังกูร์ไม่เคยคบหากับผู้หญิงอ่อนวัยกว่า แถม ‘ปรานต์’ พี่ชายของเธอซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเขายังบอกว่า เจ้าบ่าวของเธอไม่นิยมกินเด็ก นำแปลกที่เขาตกหลงใจแต่งงานกับเธออย่างง่ายดาย ทั้งที่เธอกับเขาอายุห่างกันถึงสิบปี เรียกได้ว่าสเปกของเขาห่างไกลจากความเป็นเธอลิบลับ

ตอนเด็กๆ อังกูร์จำใจเล่นกับเธอเพราะถูกพ่อแม่บังคับ เธอติดเขาแจ้ แถมยังเป็นเด็กขี้โรคป่วยบ่อยๆ แอดๆ เข้าออกโรงพยาบาล เป็นว่าเล่น แน่นนอนว่าเขายอมไม่ชอบผู้หญิงอ่อนปวกเปียก กินข้าวซ้ำเหมือนเคี้ยวเอื้องอย่างเธอ อีกอย่าง แม้ว่าเธอจะฉลาดเฉลียว และเรียนจบถึงปริญญาโทมาจากมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังของประเทศ ทว่าไม่เคยได้ลงมือทำงานจริงจังกับใครเขา ปริญญาสองใบของเธอไม่ต่างจากกระดาษเอสี่ที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ความสามารถของเธอถูกกดทับด้วยความเป็นห่วงปนหวงของคนในครอบครัว ดังนั้นตั้งแต่เรียน

จบมาได้สองปีกว่า ปวีราก็อยู่กับเหยาเฝากับเรือน นั่งกินนอนกินมา โดยตลอด

มาคิดๆ ดูแล้ว ก็สงสัยเขาไม่น้อยที่ต้องมาแต่งงานกับเธอ ผู้ที่ไม่มีความสามารถใดๆ นอกจากอยู่เป็นภรรยาให้เขาเลี้ยง หรือเขาคิดว่าการแต่งงานกับเธอคงไม่ต่างจากเลี้ยงหมาเลี้ยงแมวกระมัง

แต่แมตัวนี้ที่ชื่อสัตย์กับเจ้าของน่าจะบอกให้

“ยินดีด้วยนะคะพร้อม น้องปัด คุณช่างเป็นผู้หญิงที่โชคดี” น้ำเสียงแสดงความยินดีของดอกเตอร์ลลนาแวคคล้ายสะเทือนอารมณ์บางอย่าง ดวงตาคู่สวยเจือแววสะเทือนใจและเสียดายอย่างสุดซึ้ง ดอกเตอร์สาวมองเห็นว่าที่สามีของเธอด้วยความเศร้าสร้อยประหนึ่งฉากคู่รักที่ต้องพรากจากกันด้วยความไม่เต็มใจในนิยายประโลมโลก ไม่มีผิด

น่าเสียดายที่แววตาที่พร้อมช่างว่างเปล่า เป็นกรรมของผู้หญิงคนนี้แท้ๆ

แม้สถานการณ์ค่อนข้างอิหฺลัทธิเหลือ ทว่าปวีราก็เลือกที่จะนิ่งเฉย เธอเพียงแต่ยกมือไหว้ขอบคุณตามหน้าที่เจ้าสาว

จะวุ่นวายกับตรงมาตรงหน้า แกว่งเท้าหาเสี้ยนให้เหนียวไปทำไม นี่ไม่ใช่เรื่องของเธอสักหน่อย แพนเก่าใคร คนนั้นย่อมต้องจัดการเอง

เจ้าสาวคนสวยจึงทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ แล้วระบายยิ้มอ่อนหวานส่งให้แขกเหรื่ออย่างเฉื่อยชา ปากก็กำลังจะขาดตาม เพราะฉีกปากยิ้มมาตั้งแต่เข้าจุดคำ จนกระทั่งคนข้างกายโน้มศีรษะเข้ามาชิด พร้อมกับเสียงตติขรัมที่ลอมมากกระทบหู

“ช่วยที่จัดการหน่อย เรายังมีแขกคนอื่นต้องต้อนรับอีกมาก พี่รู้ว่าปัดทำได้”

ปวีรามองหน้าเขา เป็นนัยว่าคนแบบเธอจะจัดการอะไรได้ ทว่า

อังกฤษก็ยังหน้าหนึ่งไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงแววตาคมขี้มซึ่ง
เขาใช้มองมาที่เธออย่างกดดันและคาดหวัง

บทบาทหน้าที่ภรรยาของอังกฤษ ธาตาศิลปะพัฒนาริเริ่มต้นขึ้นแล้วสินะ
เดี๋ยวจะหาว่าเลี้ยงเสียข้าวสุก จัดให้เบาๆ ก่อนก็แล้วกัน!

“เชิญคุณลัลเข้างานตามสบายเลยนะคะ ด้านในมีบริการอาหาร
ทั้งอาหารไทยและอาหาร...” ปวีรายังไม่ได้สาธยายถึงบรรดาเมนูอาหาร
ที่ทางเจ้าภาพจัดไว้คอยบริการแขกกิตติมศักดิ์ทั้งหลาย ‘คุณลัล’ ก็เอ่ย
แทรกขึ้นมาทันควัน

“อู๊ย เรียกพี่ลัลเถอะคะน้องบ๊น อีกหน่อยเราคงได้เจอกันบ่อย
ขึ้น พี่ว่าเราควรจะทำความคุ้นเคยกันไว้” เจ้าหล่อนยิ้มน้อยๆ อย่างมี
เลศนัย แลดูไม่ค่อยน่าไว้วางใจสักเท่าไร

คำถามคือ ภายอายุของคุณเธอไปตกอยู่แห่งหนใด ทั้งๆ ที่เห็น
อยู่กับตาว่าเธอกับพี่พร้อมกำลังจะร่วมเรียงเคียงหมอน ร่วมหอลงโรง
กันอยู่รอมร่อ แหวนเพชรเม็ดแป้งบนนิ้วนางข้างซ้ายไม่อยู่ในสายตา
คุณดอกเตอร์บ้างหรือ

“อย่าเข้าใจผิดนะคะ พี่หมายถึงพี่กำลังจะทำโพรเจกต์ร่วมกับ
พร้อมนะคะ เลยอาจจะต้องเจอกันบ่อย แต่เรื่องงานจริงๆ ค่ะ ไม่มี
อะไรมากไปกว่านั้น”

แม่คุณยิ้มๆ แต่ประเด็นคือ เธอยังไม่ได้ถามออกมาสักคำ
และไม่ได้อยากรู้ด้วย

เชื้อขนมกินได้เลยว่า แม้แต่เด็กอนุบาลยังมองออกว่าคุณ
ดอกเตอร์ลลนาหวังอะไรจากสามีเธอ แต่ดูเหมือนพี่พร้อมจะไม่ใช่
ความร่วมมือ ซึ่งนั่นก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

“คะพี่ลัล ไว้วางใจนะคะ” ปวีรียิ้มละไม พยายามส่งสายตา
และผายมือให้ดอกเตอร์สาวเข้าไปในห้องบอลรูมสักที ทว่าแม่คุณ
ยังคงชำเลืองมองสามีของเธอตาละห้อย

“ลัลไปนะคะพร้อม”

“ตามสบายครับ” แววดาคนพูดเฉยเมย หาได้สนใจแววดา
อาลัยอาวรณ์นั้นไม่

นำส่งสาร นำส่งสารจริงๆ ปวีรารำพันในใจ

“พี่ไปก่อนนะคะ” อีกฝ่ายเอื้อมมาแตะหลังมือเธอเบาๆ

ปวีรายิ้ม ในใจก็คิดว่าไปได้สักทีนะแม่คุณ

ดวงหน้าหมจดจิดซึ่งเจือแววอ่อนหวานเป็นเนื่องนิจบัดนี้เผยให้เห็น
เห็นแววรำคาญปนระอาใจเล็กน้อย ทว่าเมื่ออังกูรหันกลับมาสบตา...

เวอร์ละ...

ซึ้งงงง!!

สิ่งเหล่านั้นก็อันตรธานไปราวกับภาพมายา ประหนึ่งไม่มีอะไร
เกิดขึ้น เธอยังเป็นปวีราคนดีคนเดิม

“พี่พร้อมจะพูดอะไรกับบิดรีเปล่าคะ” เธอเอียงคอกถามอย่าง
เจียมเจียม

“เปล่า พี่คงจะตาผาดไปเอง”

“แขกเยอะจังเลยนะคะ บิดนี่ย่อยขา เพิ่งรู้จะคะว่าเป็นเจ้าสาว
มันเหนื่อยขนาดนี้ แค่ครั้งเดียวก็เกินทน” คนที่เพิ่งรอดตัวมาหยกๆ
บ่นยาวเหยียดอย่างลืมหูลืมตา

กว่าสองชั่วโมงที่คู่บ่าวสาวยืนต้อนรับแขกหรือซึ่งทยอยมาอย่าง
ไม่สิ้นสุดด้วยความขั่นแข็งระคนขาแข็ง โดยเฉพาะเจ้าสาว ตอนนี้
ปวีรารู้สึกเหมือนร่างกายเธอกำลังจะปริร้าว น่องขาบวมตึงไปหมด
ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยต้องทนยืนขาแข็งนานขนาดนี้มาก่อน ทั้งยัง
ไม่เคยต้องยิ้มจนเมื่อยปากถึงเพียงนี้ มันไม่ยุติธรรมเลยสักนิด

ในขณะที่เธอต้องคอยส่งยิ้มเรียกราดให้แก่ผู้คนมากมาย ทว่า
เจ้าบ่าวกลับเอาแต่ทำหน้านิ่งเฉย ไม่ช่วยกันทำมาหากินบ้างเลย ตกลง
เขาคือพี่พร้อมหรือไฮไลแกรมของพี่พร้อมกันแน่

“แล้วจะมีครั้งไหนอีก นอกจากพี่ยังมีใครทหน้าเราได้สักนั้นหรือ”
โอเค นี่คือนี่พี่พร้อมตัวจริงเสียงจริง

“แหม พี่พร้อมละก็...”

นั่นปากหรือใบมีด เชือดเชือดแกงอะไรเบอร์นั้น

ทำเป็นพูดดีไปเถอะ ถ้าไม่ได้แต่งกับเธอ ทำอย่างกับเขาจะแต่งกับใครได้อีก นอกจากเธอจะมีใครทหน้าเขาได้ พนันได้เลยว่าไม่เกินสองวัน เจ้าสาวต้องวิ่งป่าราบออกจากบ้านที่อุดมไปด้วยหมาแมวของเขาแน่นอน

นี่เธออุตสาห์ยอมเสียสละตัวเองเชียวนะ ไม่คิดจะชอบคุณกันหน่อยหรือไร

“เงียบไปแบบนี้คงไม่ได้แอบนินทาพี่อยู่หรอกนะ”

เสียงทักเหมือนรู้ทันของเขาทำเอาคนมีชนักติดหลังสะดุ้งเล็กน้อย

“นินทนนินทาอะไรละคะ ปั่นหรือจะกล้า พี่พร้อมนะชอบใส่ร้ายน้องอยู่เรื่อย” ปวีราแก้มขมขื่นอย่างแสบ

อังกูรสายหัว แววดาคมขมิ้นฉายชัดถึงความมระอาแบบไม่ปกปิด ปวีราในภาคนี้ถือว่าน่ารำคาญแล้ว ภาคเมียจะน่ารำคาญเลเวลไหน แค่ว่าคิดว่าจะต้องฟังเสียงจิ้งจกเหมือนยุ้งบินว่อนอยู่ริมใบหูไปตลอดชีวิต เขาก็ปวดคบาลล่องหน้าไปหลายสิบปี

แต่ช่างเถอะ แต่งกับเธอดีที่สุดแล้ว

“ยายป็น!”

ปวีราหันตามเสียงเรียกของหญิงสาวร่างสูงโปร่ง ภายใต้เดรสเกาะอกพิมพ์ลายลูกไม้สีเขียวมรกตเรียบหรูดูแพง รวากับเกิดมาเพื่อคนใส่อย่างไรอย่างนั้น เนื่องด้วยปวีราไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท แก๊งเพื่อนเจ้าสาวของเธอจึงมีแค่พี่สาวอย่าง ‘เปรมวรา’ ‘พริ้ง’ หรือ ‘อาณดา’ น้องสาวของเจ้าบ่าวซึ่งอายุไม่ต่างจากเธอมาก ทั้งยังเป็นเพื่อนเล่นร่วม

วงหมากเก็บกันมาตั้งแต่เด็กๆ และคนสุดท้ายที่ขาดไม่ได้คือคนที่เพิ่งมาถึงนั่นเอง

เมื่อสาวไฮโซระดับเอลิสต์ปรากฏตัวขึ้น จึงไม่แปลกที่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่จะพากันเมียงมอง จนคนที่มาด้วยกันเกิดความไม่พอใจและตั้งตัวเป็นศัตรู ทั้งที่เจ้าตัวยังไม่ได้ทำอะไรเลยด้วยซ้ำ

“ชลลี่!” ในที่สุดคนที่เธอรอคอยก็มาถึง ชลลี่ เบสต์เฟรนด์ฟอร์เอเวอร์หนึ่งเดียวของเธอนั่นเอง

“ฉันนี่กว่าแก่จะไม่มาซะแล้ว ยีนรอจนขาแข็งไปหมดแล้วเนี่ย”

น้ำตาเอ่อคลอ้ง่ายตายเหมือนมีคนมาเปิดสวิทช์ ทำพิธีกับเขามาก่อนวัน บิวิราไม่เห็นร่องออกมาสักแอะ กะอืดแค่เพื่อนมาหา ถึงกับต้องซึ้งขนาดนี้ นี่เจ้าบ่าวอย่างเขาไร้ความสำคัญขนาดนั้นเลยหรือ...

“โอ๊ย ฉันจะไม่มาได้ยังไง งานแต่งของเพื่อนเลิฟทั้งนี้ นี่ลงจากเครื่องแล้วรีบปีกรถมาหาแก่เลยนะ หน้าก็โบกมาตอนติดไฟแดง ยังสวยไม่เสร็จเลยเนี่ย”

“ขนาดไม่สวย คนยังมองแก่ขนาดนี้ ถ้าสวยกว่านี้จะขนาดไหน”

“โธ่ๆ อันนี้ก็ช่วยไม่ได้อะนะ ฮืออออ แกนะแก แกแต่งงานไปแบบนี้ แล้วต่อไปฉันจะไปแแสงก์เอาต์ ไปชอปปิง ไปกินข้าวกับใครนั่งเพื่อนบ้า เห็นกันอยู่หลุดๆ แท้ๆ”

“เดี๋ยวก่อน ฉันแค่แต่งงาน ไม่ได้ไปตาย”

“เออๆ ฉันก็พูดเกินเบอร์ไปงั้นแหละ ยังไงฉันก็จะตามเกาะเกาะแกเหมือนเดิม เราแยกกันได้ที่ไหน” ดรามาควินหัวเราะก๊ิก

“กว่าที่แยกจากกันไม่ได้เพราะไม่มีใครคบมากกว่า”

‘ตุลธรร’ เพื่อนสนิทของเจ้าบ่าวกับพี่ชายเจ้าสาวที่เพิ่งกลับมาจากห้องน้ำกอดดอกพุด

อังกูรพยักหน้าเสริมอย่างเห็นด้วย ก่อนจะถูกเรียกให้มารับคำอวยพรของเพื่อนเจ้าสาวซึ่งพูดพล่ามเสียยาวเหยียด

“พี่พร้อมต้องดูแลบัณฑิตๆ นะคะ ชลลี้รักเพื่อนคนนี้นัก เรามี
กันอยู่แค่สองคน ว่างๆ ชลลี้จะขอไปนอนกับยายบัณฑิตบ้าง พี่พร้อม
คงไม่ว่าอะไร ถึงยังไงชลลี้ก็มาก่อนพี่ ที่สำคัญห้ามนอกกายนอกใจ
ยายบัณฑิตเด็ดขาด ไม่งั้นชลลี้จะยุให้ยายบัณฑิตฟ้องหย่า เอาให้พี่หมดตัว
ไปเลย”

“ชลลี้ พอได้แล้ว” ปวีราปรามเพื่อน เพราะรู้สึกเพื่อนซี้จะ
พล่ามมากไปแล้ว

“ไม่เกินไปหน่อยหรือแม่คุณ เป็นแค่เพื่อน หาใช้ผิวไม่” ตูลธร
พูดขึ้นลอยๆ

“ชลลี้ถามพี่หรือคะ” คิ้วงามอนเล็กขึ้นสูง หญิงสาวพลัน
ปรายตามองคนที่เอ่ยสอดขึ้นมาอย่างไม่พอใจ

“ปากเสียแบบนี้ถึงไม่มีผิวเป็นตัวเป็นตนสักที” ตูลธรจึงไม่
เจาะจง แต่จี้ใจดำคนฟังอย่างจัง ชลลิดาได้ยินก็โกรธควันออกหู

“ชลลี้ได้ยินนะ พูดคุยกับตัวเองมีอย่างนั้นแหละ ปากปีศาจจน
หมาเรียกพ่ออย่างพี่จะมีใครเอาไม่ทราบ ให้ฟรีแถมข้าวสารสองถังยัง
คิดหนัก” คนสวยตอกกลับเสียงดังฟังชัดชนิดไม่ไว้หน้า

“อ้าว พูดแบบนี้ก็สวยสิครับ”

“ไม่ต้องบอกก็พอทราบค่ะ ชลลี้สวยกว่าบรรดาก๊ากของพี่สิบคน
มัดรวมกันเสียอีก”

ชลลิดาสะบัดผมพลาจเซ็ดหน้าอย่างมั่นใจในความสวย ทำเอา
ผมยวสสวยแทบบาดหน้าคนพูด

กลิ่นหอมอ่อนๆ ให้ความรู้สึกอ่อนหวานและเซ็กซี่ทำเอาตูลธร
ซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับเธอมาตลอดใจสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

“เจียบไปเลยละสิ ฮี! ชลลี้พูดแทงใจชั้มยัละ พี่ก็ดีแต่เฟลิร์ด
ผู้หญิงไปทั่ว ระวังเถอะ สักวันกรรมจะตามสนอง”

ด้านอังกูรและปวีราก็หันมองกันด้วยความรู้สึกเดียวกันคือ

หมดคำจะพูดกับสถานการณ์ตรงหน้า

หมดจากลลนา นี้กว่าจะหมดเวรหมดกรรม แต่ที่ไหนได้...

ชายหนุ่มกลอกตามองเพื่อนเจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าสาวที่เคียงกัน
ไฟแลบอย่างไม่มีใครยอมใครด้วยความเหนียวแน่น

“คุณพร้อม คุณบัณฑิต ด้านในพร้อมแล้วค่ะ”

หลังแขกกลุ่มสุดท้ายเข้าไปในงาน หนึ่งในทีมออร์แกนิกส์เดิน
ออกมาตามเจ้าบ่าวและเจ้าสาว อังกุรกับปวีราจึงพากันเข้าไปในห้อง
จัดงาน เพื่อเตรียมตัวสำหรับพิธีฉลองมงคลสมรสซึ่งจะเริ่มในอีกไม่กี่
นาทีข้างหน้า ทั้งให้สองหนุ่มสาวเคียงกันต่อไปอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว จน
กระทั่งนุชขนาดซึ่งทำหน้าที่เป็นสักขีพยานการเถียงมาพักใหญ่ทน
ไม่ไหว

“เอ่อ ขอโทษนะคะ คุณยักษ์ คุณชल्ली นุชไม่ได้ตั้งใจจะ
ขัดจังหวะนะคะ แต่ทุกคนเข้างานไปหมดแล้วค่ะ พิธีจะเริ่มในสิบนาที
ข้างหน้าคะ”

“เพราะพี่คนเดียวเลย ดุสียายบัณฑิตเลยหายไปไหนไม่รู้” ดวงตา
สวยวาววับวัดดวงคนที่ชวนทะเลาะด้วยความโกรธเกรี้ยว เพราะ
ไอ้พี่ยักษ์คนเดียว! ทำเอาเธอหมดอารมณ์สนุกตั้งแต่งงานยังไม่เริ่มเลย
ด้วยซ้ำ

“เพราะชल्लीต่างหาก เถียงคำไม่ตกปาก พี่อายุมากกว่าชल्ली
ตั้งกี่ปี” ตุลธรรเอาอายุเข้าข่ม

“โตแต่ตัวละสิไม่ว่า พนันได้เลยว่าไอ้คิ้วของพี่ต้องต่ำกว่ามาตรฐาน
คนวัยเดียวกัน อย่างน้อยก็ต่ำกว่าพี่พร้อมหลายเท่า ถึงเป็นได้แค่
เจ้าของบริษัทก่อสร้างตึกต๋อย”

ชลิดาพูดไม่ให้เกิดริตติ สุรเกียรติ คอนสตรัคชั่น พุนจตทะเลเบียน
พันทร้อยล้าน มูลค่างานรวมกันมากกว่าสองหมื่นล้านแม้แต่น้อย

“ถอยไปเลยนะ ชल्लीจะเข้าด้านใน”

“พี่ก็จะเข้า”

“เซอะ!”

“เหอะ!”

คู่กัดตลอดกาลสามัคคีกันสะบัดหน้าแล้วเดินเข้าด้านในไป
คนละทิศคนละทาง

2

ณ ห้องแกรนด์บอลรูมของโรงแรมระดับไฮคลาสสไตล์ไทย
โมเดิร์น ด้านในตกแต่งอย่างสวยงามอลังการงานสร้าง สม่กับเป็นงาน
แต่งงานของทายาทตระกูลดังที่รวยติดอันดับท็อปของเอเชียตะวันออก
เฉียงใต้ บรรดาแขกหรือซึ่งทยอยเข้ามาในงานจนครบต่างก็พูดคุยและ
เอ่ยปากชมเจ้าบ่าวเจ้าสาวอย่างไม่ขาดปาก เพราะทั้งคู่สวยหล่อสม
กันราวกับกิ้งก่องไบหยก

เสียงกีตาร์คลาสสิกและไวโอลินคลอเบาๆ บวกกับเสียงร้อง
นุ่มละมุนที่ประสานกันอย่างไพเราะและทรงพลังของนักร้องสาวคู่หูคู่อิ
ผู้ชนะจากรายการประกวดร้องเพลงชื่อดังซึ่งมีฉายาว่าเจ้าแม่งานแต่ง
บรรเลงประกอบวิดีโอพีธีเซ่นเซ่นซึ่งบอกเล่าเรื่องราวของคู่บ่าวสาว
ตั้งแต่เล็กจนโต

ภาพส่วนใหญ่เป็นภาพนิ่ง และเป็นภาพคู่ทั่วไปไม่ได้สวิตหวาน
หรือหวานแต่อย่างใด เช่น รูปในงานวันเกิดคุณปู่เมื่อสี่ปีก่อนที่เขา
และเธอบังเอิญยืนติดกัน ภาพงานเลี้ยงปีใหม่ของบริษัทในเครือที่มี
ญาติพี่น้องคนอื่นรวมอยู่ด้วย โดยมีเขาและเธอนั่งข้างกัน เธอกำลังฟัง
เขาพูดอะไรบางอย่างด้วยความสนใจ

หรือจะเป็นภาพที่ไปเที่ยวต่างประเทศของสองครอบครัวซึ่งเธอ

กับเขากำลังหยอกล้อกับหลานแฝดตัวน้อย ในภาพนั้นปวีรียิ้มสดใส เธอกำลังป้อนไอติมแฝดน้อง ส่วนอังกูรกำลังจุ่มแฝดพี่ที่ตั้งท่าจะโผล่มา แอ้งไอติมน้อง อย่างกับครอบครัวสุขสันต์อย่างไรวางนั้น

ปิดท้ายด้วยไฮไลต์ที่เรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดและฮือฮาจากทั่วทุกทิศ นั่นคือภาพเด็กชายอังกูรในวัยสิบขวบจุ่มทารกน้อยไว้ในอ้อมกอดอย่าง ระมัดระวัง

ปวีรียิ้มหน้าแดงเรื่อด้วยความเขินอาย ส่วนเจ้าบ่าวก็ยื่นหน้ายิ้ม เหมือนเคย มีเพียงโบหู่ที่เปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ

เขากำลังเงิน ปวีราู้ดี

ช่วงเวลาสองทุ่มครึ่ง คู่บ่าวสาวก็มาปรากฏตัวบนเวที ปวีราซึ่ง ดูงดงามในชุดราตรีสีแซมแปญ มีดีเทลด้วยลูกไม้ที่ปักอย่างประณีต ให้ความรู้สึกอ่อนหวานระคนเซ็กซี่ด้วยการเว้าหลังๆ นิดๆ แสดงถึงตัวตน ของคนใส่ได้เป็นอย่างดี ส่วนเจ้าบ่าวก็ดูหล่อเหลาอย่างเป็นทางการ ในชุดสูทแบรนด์ดังของฝรั่งเศส

“ขอเสียงปรบมือให้เจ้าบ่าวและเจ้าสาวแสนสวยของเราหน่อย คำ” ลี้นเสียงพิธีกรก็ตามมาด้วยเสียงปรบมือและเสียงโห่แซวเป่าปาก จากทางฝั่งเพื่อนเจ้าบ่าว

ปวีราประหลาดใจไม่น้อยที่ผู้ชายบางคนมากกว่าผู้หญิงอย่าง ที่พร้อมจะคบหากับกลุ่มเพื่อนมาดแบบดบอย และดูท่าจะเจ้าชู้ชนิด ปล่าไหลเรียกพ่อ เรียกได้ว่าสองในสามของเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นถ้าไม่ คบหาดูใจอยู่กับพวกนางแบบ ก็แต่งงานไปกับดาราดัง ส่งผลให้ในงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสของเธอและเขาคลาดล่าไปด้วยบรรดาผู้มี ชื่อเสียงในวงการบันเทิง ขนาด ‘แพตตี้ ภารตา’ ซุปตาร์ชื่อดังก็ยังมา ร่วมงานทั้งที่ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว

“คำถามแรกเป็นคำถามยอดฮิตเลยนะคะ ใครไปงานแต่งบ่อยๆ ต้องเคยได้ยินคำถามนี้แน่นอน ไม่ทราบว่าจะเจ้าบ่าวและเจ้าสาวพบรัก

กันได้อย่างไรคะ”

ปวีราที่ถูกไม้ค้ำจ่อปากยื่นนั่งเป็นขอนไม้ เพราะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรถึงจะเหมาะสม จะตอบออกไปได้อย่างไรว่าเธอกับเขาถูกกำหนดให้แต่งงานกันตั้งแต่ต้น หรือจะบอกว่าเธอรอคอยให้วันนี้มาถึงนานแค่ไหน พุดไปคงได้โดนหาว่าบ้าไม่ก็เพ้อเจ้อ

แต่ทุกอย่างคือเรื่องจริง ถ้าไม่ใช่พี่พร้อม ชาตินี้เธอกคงไม่แต่งงานกับใคร

ขณะที่ด้านล่างเวทีพากันส่งเสียงแซวเกี้ยวกราว เพราะคิดว่าเจ้าสาวเกิดอาการเงินกับคำถามจนไม่รู้จะตอบยังไง

“พุดไปตามที่คิด ไม่ต้องกังวล”

อังกูรกระซิบบอก เขาบีบมือบางคล้ายส่งกำลังใจ เรียกเสียงกรี๊ดกรี๊ดจากบรรดาแม่ยกได้อีกหน

“เรื่องของเรามันยาวจนไม่รู้เล่ายังไงเลยคะ บัณเกิดมาก็คุ้นเคยกับผู้ชายคนนี้เสียแล้ว” ปวีรายิ้ม เธอมองหน้าคนที่อยู่ข้างกายแล้วกล่าวต่อ “สำหรับบัณ พี่พร้อมเปรียบเสมือนพี่ชาย บางครั้งก็เป็นเพื่อนเล่น ถ้าบัณคือก็จะกลายเป็นคุณพ่อ”

ประโยคหลังเรียกเสียงหัวเราะได้ทั้งงาน

“รองจากครอบครัว ก็มีพี่พร้อมนี่แหละคะที่คอยดูแลและปกป้องบัณมาตลอด”

“เพราะอยู่ใกล้กันก็เลยห้วนไหวอย่างนั้นสินะคะ”

พิธีกรสาวออกปากขงจนปวีราหน้าแดงอย่างไม่ต้องแสดง เพราะพิธีกรดันตบมุกได้ตรงใจ

“จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ เพราะถึงพี่พร้อมจะไปเรียนต่อต่างประเทศ พี่พร้อมก็ยังนึกถึงบัณเสมอ”

ความจริงเธอก็ไม่รู้หรอกว่าเขาจะคิดถึงหรือนึกถึงเธอ เหมือนที่เธอคิดถึงเขาบ้างไหม แต่อย่างน้อยพี่พร้อมก็ไม่เคยลืมวันเกิดเธอเลย

สักครั้ง

เกือบหกปีที่เขาจากบ้านไปเรียนต่างแดน ไม่มีสักครั้งที่เขาจะลืมส่งของขวัญพร้อมการ์ดอวยพรมาให้ ถึงจะเป็นถ้อยคำห้วนสั้น แต่เธอก็รับรู้ได้ถึงความหวังดีผ่านตัวอักษรไม่กี่ตัวเหล่านั้น

“ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา...”

เสียงคนพูดสั้นเครือด้วยความตื่นตันใจ เรื่องราวในวันวานอัดแน่นอยู่ในหัวใจดวงน้อย

ทุกความรัก...ความปรารถนาดีของเขา เธอจำได้ไม่มีลืม

ดวงตาคู่สวยวาววริน เธอไม่ได้อยากจะร้องไห้ แต่เหงาถึงร้อนผ่าวในดวงตาที่ไม่รู้

อายคนชะมัด!

“ไม่มีวันไหนเลยที่พี่พร้อมหายไปจากชีวิตป๊น เพราะอย่างนี้ มั้งคะ ป๊นเลยมั่นใจว่าพี่พร้อมจะดูแลป๊นได้ และจะไม่ทิ้งป๊นไปไหน”

มือบางปาดน้ำตาข้างแก้มลวกๆ ไม่ต่างกับกองเชียร์ข้างล่างชลิดาร้องกระซิกๆ ด้วยความอินไปกับคำพูดของเพื่อนรัก

“ทีชซูมัย” ตูลธรรามด้วยความหวังดี แต่กลับโดนสาวสวยแหวัดใส่

“ไม่ต้องมายุ่ง”

“คนอุตสำหรับหวังดี”

“เชิญไปหวังดีกับสาวอื่นเถอะคะ ชลดีไม่หลงกลพี่ง่ายๆ หรอกนะ”

ชลิดาสะบัดหน้าพริตด้วยความไม่พอใจ ขณะที่เจ้าพ่อวงการธุรกิจก่อสร้างสายหน้า

เยอะ!

เกิดมาเพิ่งเจอผู้หญิงที่เยอะ แถมยังกล้าเมินเขาอีกต่างหาก

“ว้าว ช่างเป็นความรักที่ลึกซึ้ง ดิฉันฟังแล้วน้ำตาคลอลตาม

เจ้าสาวเลยที่เดียว” พิธีกรสาวทำท่าซบหน้าตา ซึ่งจริงจริงแบบไม่ต้องใช้สแตนดีอิน ก่อนจะปล่อยให้พิธีกรชายถามความรู้สึกเจ้าสาวบ้าง

ปวีราแทบจะกลั้นหายใจ อยากรู้ว่าเขาจะพูดถึงเรื่องของเธอสองคนยังไง ในเมื่อมันไม่มีจุดเริ่มต้นใดๆ ตั้งแต่แรก ทุกอย่างถูกกำหนดไว้หมดแล้ว ไม่มีความรัก ไม่มีเรื่องราวโรแมนติกเหมือนคนอื่นๆ

“ก็อย่างที่น้องบอกแหละครับ เรารู้จักกันมาทั้งชีวิต ข้อดีและข้อเสียของน้องทุกข้อเป็นสิ่งที่ผมรับได้” อังกรทอดสายตามองร่างบางสงบนิ่ง นัยน์ตาคมขริบอ่อนแสงลงหลายส่วน

“ปัดออกจะไม่ใช่มัธยมที่ดีที่สุด แต่เพราะเธอเป็นแบบนี้ ผมถึงต้องการจะดูแลเธอให้ดีที่สุด...”

แววตาและสีหน้าคนพูดจริงจัง จากนั้นชายหนุ่มก็หันมามองเธอที่ยังอิงกับคำพูดเขาไม่หายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน ซึ่งน้อยครั้งจะปรากฏให้เห็น

ครั้งล่าสุดที่ยิ้มแบบนี้ เห็นที่จะเป็นตอนที่อายุห้าขวบ จำได้ว่าเธอเล่นขนแล้วตกซิงข้างนี้ได้แผล หนุ่มน้อยอังกรในวัยสิบหกปีรับทิ้งเกมในมือแล้ววิ่งมาปอบใจเธอ

‘โอ้ หนูปัดคนเก่ง ไม่ร้องไห้ละคะ พี่สัญญา ต่อไปพี่พร้อมจะดูแลน้องเอง’

ประโยคนี้ของเขาฝังลงไปในหัวใจของเธอมาเนิ่นนาน สำหรับเธอมันลึกซึ้งเกินกว่าใครจะรู้ เธอจึงปิดบังเรื่องนี้ไว้ เพราะกลัวว่าถ้าเขารับรู้ถึงความรู้สึกของเธอแล้วทุกอย่างจะเปลี่ยนไป

เขาขู่นิ้วก้อยมาข้างหน้า ปวีรายนิ้วก้อยไปเกี่ยวโดยอัตโนมัติ

“และจะดูแลตลอดไปครับ”

ดวงหน้าสวยแต่มีสีแดงระเรื่อขึ้นโดยอัตโนมัติ

พี่พร้อมเกี่ยวก้อยสัญญากับเธอ เหมือนวันนั้นไม่มีผิด...

ถัดจากช่วงสัมภาษณ์ปวีราสาวก็เป็นเวลาอวยพรของบรรดาผู้หลัก

ผู้ใหญ่ในตระกูล ท่านประธานในวันนี้ก็ไม่ใช่ใครอื่นไกล ท่านพิพัฒน์
คุณปู่ของเจ้าปาวนั่นเอง

ชายสูงวัยท่าทางแข็งแรงอวยพรสองหนุ่มสาวที่เห็นมาตั้งแต่ตัว
เท่าเมียงด้วยท่าที่ขึงขังและเจียบคมตามแบบฉบับ โดยได้กำชับให้
หลานชายดูแลหลานสาว (นอกไส้) ที่รักมากให้ดี และนำพาความสงบ
สุขมาสู่ครอบครัว ให้เกียรติซึ่งกันและกัน และมีชีวิตคู่ที่ยั่งยืนสืบไป
จากนั้นก็ตามด้วยญาติผู้ใหญ่ฝั่งเจ้าสาว

เมื่อผ่านพ้นช่วงเวลาอันเป็นทางการก็เข้าสู่ความสนุกสนาน นั่น
คือการตัดเค้กและโยนช่อดอกไม้แก่กลุ่มสาวโสด กลุ่มเพื่อนชายโสด
ของอังกรเอาแต่ตะโกนเชียร์ให้ปวีราทาบมือเหนือมือใหญ่ เป็นนัยว่า
ให้หนุ่มสามีไว้แต่เนิ่นๆ

แน่นอนว่าปวีราที่ยืนกระมิดกระเมี้ยนในวงแขนกว้างหรือจะกล้า
และอังกรนะหรือจะยอมให้เธอทำแบบนั้น เจ้าสาวคนสวยผู้ว่านอน
สอนง่ายจึงอยู่ภายใต้อาณัติของเจ้าปาวเหมือนที่เคยเป็นมาตลอดชีวิต

อังกรป้อนเค้กที่ตัดแบ่งแล้วเข้าปากเธอหนึ่งคำ ปวีราเองก็ป้อน
เค้กคำที่สองให้แก่เขาพอเป็นพิธี และสุดท้ายก็แจกจ่ายให้ญาติผู้ใหญ่
ตามลำดับ

“เอาละคะ และแล้วช่วงเวลาที่สาว ๆ ทุกคนรอคอยก็มาถึง ขอ
เสียดสาว ๆ ที่อยากได้ช่อดอกไม้เจ้าสาวหน่อยค่า”

สาวน้อยสาวใหญ่ที่ยังครองตัวเป็นโสดพากันส่งเสียงและออก
มาออกันอยู่หน้าเวที ปวีราจับช่อดอกไม้แน่น หวังจะเล็งไปที่เพื่อนสนิท
อย่างชลิตา เธอพยายามส่งสัญญาณให้คนเล่นหนักที่มีหนุ่ม ๆ แวะ
เวียนมาคุ้ยตลอดเวลา ทว่าสุดท้ายแล้วช่อดอกไม้กลับพลาดเป้าไปตก
อยู่ในมือเพื่อนเจ้าปาวอย่างตุลธรเสียอย่างนั้น

“อ้าวฮั้ย ไอ้ยักษ์ สงสัยงานนี้มึงต้องได้แต่งงานแล้ววะ เลือก
เอาสักคนสิเพื่อน” เพื่อนในกลุ่มไฮโซเปิดปากแซว ตามด้วยการตบมุก

อย่างผิดจังหวะของพิธีกร

“ได้ข่าวว่าเพื่อนเจ้าสาวอย่างน้อยชลลียังโสดนะคะคุณยักษ์”

“ไม่มีทาง!”

ตุลธรลั่นวาจา เขาอยากแต่งงานเสีย ไม่ได้อยากได้แม่คนที่สอง

“อ๊... ผีนกลางวันไปเถอะ!”

ชลิดาก็ทำท่าชนลูกชนพอง ทั้งสองมองเขม่นก่อนจะสะบัดหน้า
หนีกันไปคนละทาง

จบจากงานนี้อย่าได้เจอกะได้เจอกันอีกเลย!

แต่ใครเล่าจะรู้อนาคต...

สี่ทุ่มกว่าๆ เป็นเวลาของงานออเพอเตอร์ปาร์ตี ทว่าเจ้าสาว
กลับนั่งสัปหงกมองนักร้องชื่อดังที่ทีมออร์แกนไนซ์จ้างมาอย่างเบื่อบุ
ขณะที่เจ้าบ่าวออกไปสนุกสนานและดื่มกินกับเพื่อนฝูง ชนแก้วแล้ว
ชนแก้วอีก

อังกูรผู้ไม่นิยมแตะของมีเงินเมา แต่ตอนนี้เขากลับดื่มไวน์ไม่ต่าง
กับน้ำเปล่า

“พี่บัณฑิต มานั่งจับแจอะไรตรงนี้ พี่เป็นเจ้าสาวนะ ปะ ไปแดนซ์
กัน พี่ชลลียออยู่” น้องสามี่พยายามอุดร่างบางให้ลูกออกจากโต๊ะ แต่
ดูเหมือนปวีราจะปักหลักไม่ยอมลุกไปไหน

“แกไปเถอะ พี่่วง อยากนอน”

ปวีราอ้าปากหาว เธอ่วงจริงจัง คนขี้เกียจแบบเธอทนอยู่ได้
จนถึงตอนนี้ก็ถือว่ามหัศจรรย์แล้ว

“ระวังเถอะ ผู้หญิงคนอื่นจะาบสามี่ตัวไปกิน”

เท่านั้นแหละ คนที่ทำท่าจะหลับก็ตาลุกวาวขึ้นโดยพลัน

“แหม ที่นี้ละตาลุกเชียวนะ พี่รังแซวเล่นหยอก พี่พร้อมอยู่แต่
กับพวกเพื่อนผู้ชาย ยายดอกเตอร์แทบไม่มีโอกาสได้เฉียดเข้าไปใกล้”

“ก็แล้วไป” ปวีรียักไหล่เบาๆ ในเมื่อพี่พร้อมปลอดภัยจากฝูง
ชะนี เธอก็สบายใจ

“พูดยังกับถ้าพี่พร้อมอยู่กับผู้หญิงแล้วตัวจะกล้าเข้าไปอาละวาด
งั้นแหละ”

“เหอะ คนแบบฉันไม่ทำอย่างนั้นให้หงหรือยกะ” ปวีรียักปาก
พี่พร้อมรักหมา รักแมว แต่รำคาญผู้หญิงที่สุด อย่างเขาจะไป
ยุ่งกับใครได้

หญิงสาวคว้าแก้วไวน์มาดื่มสองแก้วติดอย่างไม่ยี่หระ

“วางๆ เดี่ยวพี่พร้อมก็เข้ามาเห็นหรือ” คนที่ร่วมขบวนการมา
ตั้งแต่ต้นรีบอ้าปากเตือน

“มีดๆ แบบนี้ใครจะเห็น ถึงจะหนักไม่ทันแล้วจะ พี่ชายแถมจะ
เสร็จจันแล้ว”

“ว้ายตายแล้ววรว แอ็บแตก คุณหนูบัณฑิตหายไปไหนไม่
ทราบ”

“ปล่อยมันไปพักบ้างเถอะ บางทีฉันก็เหนื่อยนะแก”

ปวีรียอกแล้วเอื้อมมือหยิบไวน์แก้วที่สามมาจิบอย่างสบายอก
สบายใจ แต่พลันต้องตกใจผุดลุกหน้าตื่น มือบางวางแก้วก้านยาวลง
แทบไม่ทัน เมื่อจู่ๆ คนที่เพิ่งถูกพาดพิงก็โผล่หน้ามาให้เห็นแบบไม่ทัน
ได้ตั้งตัว อาณาต้าวเราะเยาะก่อนจะเอาตัวรอดด้วยการชิงหนีหาย
เข้าไปในฟลอร์เต้นรำ

ร่างสูงย่างกรายเข้ามาใกล้ เขาหรือตามองเธออย่างสงสัย ปวีรีย
จึงยิ้มหวานกลบเกลื่อน

“มานั่งทำอะไรตรงนี้คนเดียว ซลลี่ก็หาเราอยู่ ทำไมไม่ออกไป
สนุกกับเพื่อน หรือว่าเหนื่อย?” คนพูดน้อยถาม

“บ๊อเมื่อไหร่คะ เลยมานั่งพัก พี่พร้อมมีอะไรหรือเปล่าคะ”
ปวีรียตีหน้ามึน เรื่องสตอเบอร์แคลชอให้บอก เธอถนัดนักละ

“คุณปู่ให้คนมาตาม ท่านรอส่งเราเข้าหออยู่ข้างบน นี่เราตีม
ไวน์เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่” คนจมูกไว้มองเจ้าสาวหมาดๆ อย่างจับสังเกต

“ปีนลงจิบไปนิดหน่อยเองคะ คัมขมนะคะ” คนที่เพิ่งกระดก
ไวน์ไปสามแก้วรอดโกหกตาใสกึ่ง

“ไว้พี่จะสอนตีม ออกงานสังคมบางครั้งต้องยอมฝืนใจตัวเอง”
ปวีรพยับหน้ารับความหวังดีด้วยสีหน้าใสซื่อตามเคย

ชั้นบนสุดของโรงแรมถูกจัดเป็นเรือนหอส่งตัวชั่วคราว ด้วย
เหตุผลว่ากว้างงานเลี้ยงจะเล็กก็ดีมากแล้ว การเดินทางไปมาระหว่าง
โรงแรมกับเรือนหอจะเป็นการเสียเวลาและสร้างความยุ่งยากให้แก่คู่
แต่งงานใหม่

“เจ้าปีนเข้ามาใกล้ๆ ปู่” ท่านพิพัฒน์กวักมือเรียกหลานสาว
สุดที่รัก

ร่างบางคลานเข้าเข้าไปหาท่านพิพัฒน์ มือเหี่ยวย่นที่ยังแข็งแรง
คว้ามือเธอไปกุมกับฝ่ามือหนาของอังกูร แล้วตบหลังมือของทั้งสอง
เบาๆ นานที่ปีนลูกหลานจะเห็นรอยยิ้มของท่าน

“พี่เขาทำงานหนัก ปี้นต้องคอยดูแลสามีดีๆ อะไรที่ไม่เคยทำ
หรือทำไม่เป็นก็ต้องหัดต้องลองทำ ทะเลาะกันเป็นเรื่องธรรมดาของ
ชีวิตคู่ แต่ต้องมีเหตุผลและให้อภัยกัน เข้าใจที่ปู่พูดไหม” ผู้อาวุโสให้
โอวาท

“เข้าใจค่ะปู่”

“หนูปีนของย่าเป็นเด็กดี พร้อมต้องรักษาน้ำใจน้อง ห้ามทำ
น้องร้องไห้เป็นอันขาด” คุณหญิงรำไพกำชับหลานชาย

“ถ้าน้องดีพร้อมก็ต้องดูแลครับ”

อังกูรกล่าวกับผู้เป็นย่า ทุกคนต่างทราบดีว่าหลานชายคนรอง
ของตระกูลมีนิสัยเถรตรงเพียงใด

คุณหญิงรำไพตีหลังมือหลานชายอย่างไม่จริงจังนัก อังกูรชอบ

ชัดใจคนแก่อยู่เรื่อย

“พี่พร้อมพูดถูกคะคุณย่า ถ้าบั้นดื้อ อนุญาตให้พี่พร้อมได้คะ”

ปวีราเอียงคอกพยักหน้าคล้อยตามสามีอย่างน่ารักน่าชัง แต่ภายในใจกลับกระหึ่มยี้มย่องด้วยความเบิกบานใจ

อย่างพี่พร้อมหรือจะกล้าดูกล้าว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอ เขาแค่นี้หน้าดูใสเธอไปอย่างนั้นแหละ ดวงหน้าหงอยเหงาเหมือนเด็กถูกทิ้งประกอบกับดวงตาแสนเศร้าเคล้าน้ำตาเอาชนะใจแข็งดุจหินผาของเขามาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

“เราก็เข้าข้างพี่เขาอยู่เรื่อย”

คนเข้าข้างสามีอยู่เรื่อยยี้มเอียงอาย

“ก็ดีแล้ว เป็นเมียต้องเชื่อฟังผัว” คุณปู่เห็นด้วยกับหลานชาย ทำเอาคนเป็น ‘เมีย’ หมาดๆ หน้าแดงกับสรรพนามใหม่

อาการเห่อร้อนแล่นจับผิวก่ำม คุณปู่ละก็...เธอเขินเป็นเหมือนกันนะ!

“พร้อม ยายฝากน้องด้วยนะลูก” คุณอัมพูช ผู้เป็นยายของปวีราเอ่ยฝากฝัง

“ไม่ต้องห่วงครับคุณยาย พร้อมจะดูแลน้องเป็นอย่างดี”

“บั้นดื้อเชื่อฟังพี่เขานะลูก”

“คะคุณยาย” ปวีรารับคำอย่างคนว่าง่าย บรรยากาศเป็นไปด้วยความอบอุ่น เพราะมีแค่คนในครอบครัว

เปรมวราโอบกอดน้องสาว ตั้งแต่เด็กไม่เคยต้องแยกจากกัน แต่วันนี้ปวีราต้องเป็นคนแรกที่ออกจากบ้านไป ถึงไม่ได้ไปไหนไกล แต่ก็อดใจหายไม่ได้อยู่ดี

“กลับมานอนบ้านบ้างนะยายบั้น พี่คิดถึง”

“ตีปากตัวเองเดี๋ยวนี้ พุดแบบนี้ได้ไงเปรม น้องออกเรือนแล้ว”

“ออกเรือนแล้วกลับมาอนที่บ้านไม่ได้เหรอคะคุณยาย” คน

ไม่มีสามีตาม

“มันดูไม่ดี คนเพิ่งออกเรือน ห้ามพูดจาเป็นกลาง”

“ค่า ขอโทษค่า เปรมผิตเอง”

“ยังจะมาประชดยายอีก”

สองยายหลานผู้เป็นแม่เปื้อนแม่เก่ากันมานานเตรียมจะฉีกผ้าปากกันอีกหน แต่ท่านพิพัฒน์ขัดคอขึ้นเสียก่อน

“เอาละ ลงนามบนทะเบียนสมรสเถอะ นายทะเบียนรอนานแล้ว”

ในสายตาของปวีระ กระจาดสองแผ่นตรงหน้าคล้ายกับมีแสงเปล่งประกายออกมา สุกสว่างเจิดจ้าและน่ายึดครอง

อังกูรกำลังจะเป็นของเธออย่างสมบูรณ์แบบ ผืนของเธอกำลังจะกลายเป็นจริงในไม่ช้า

‘โตขึ้นปัดจะเป็นเจ้าสาวของพี่พร้อม พี่พร้อมต้องกินกับข้าวฝีมือปัดอีกนะคะ’

เด็กหญิงปวีระยื่นอาหารพลาสติกกรุปทรงเค้กให้สามีวัยสิบหก เธอเป็นแม่ของลูกตุ๊กตาหมาแมว

อังกูรเงยหน้าขึ้นจากหนังสือเตรียมสอบในมือ หยิบพลาสติกสีสันสดใสมาทำท่าเคี้ยวจ๋าๆ แบบตัดรำคาญ ก่อนจะออกปากชมพร้อมยกนิ้ว

‘อ้อหือ อร่อยมากเลย’

จากนั้นอีกสองปี เขาก็จากเธอไปไกลอีกซีกโลกหนึ่ง อเมริกา สำหรับคนกลัวความสูงจับใจอย่างเธอนั้นถือว่าเป็นไกลสุดขอบฟ้า

เขาทิ้งเธอกับลูกๆ หมาแมวให้อยู่ด้วยกันอย่างหงอยเหงา นานๆ จะกลับมาพร้อมกับของขวัญ จากของเล่นแปรเปลี่ยนเป็นของใช้ เป็นเครื่องประดับสวยงาม ทุกชิ้นที่เขามอบให้ ปวีระเก็บไว้อย่างดี

วันเวลาผันผ่าน ทุกคนต่างเติบโต แต่ความรู้สึกบางอย่างก่อตัว

ขึ้นตั้งแต่วันนั้น มันมาตอหนไหน เธอก็ไม่แน่ใจ แต่รู้ตัวอีกทีก็ก็หยุดไม่ได้แล้ว

จากความผูกพันพัฒนากลายเป็นความรัก เพราะความรักเธอจึงเริ่มปรารถนาอยากได้เขามาครอบครอง แต่ก็รู้ว่าเป็นไปได้ยาก พี่พร้อมไม่มีวันรักเธอแบบผู้ชาย เธอไม่ใช่สเปกเขา ข้อนี้ปวีรารู้ดีแก่ใจ แต่เธอก็ยังแอบหวังและรอคอยด้วยความอดทน

จนกระทั่งเธออายุครบสิบแปดปี ปวีราก็แอบได้ยินผู้ใหญ่คุยถึงเรื่องการแต่งงานของพี่พร้อม และได้ยินชื่อของตัวเองจากปากท่านพิพัฒน์ ตอนนั้นเธอดีใจจนแทบจะเก็บอาการไม่ไหว อยากจะเข้าไปหอมคุณปู่สักสิบพอด

แต่เมื่อได้สติ เธอก็มานั่งขบคิด แต่ไหนแต่ไรอังกฤษไม่ชอบให้ใครวิ่งตาม บรรดาผู้หญิงที่วิ่งตามเขาไม่มีใครได้หัวใจเขาไปครองสักคนเดียว และในเมื่อเขาไม่ชอบ เธอก็ควรจะอยู่เฉยๆ รอให้ทุกอย่างเข้าที่เข้าทางตามวิถีของมัน

อังกฤษไม่ใช่พระอิฐพระปูน แม้ระหว่างทางจะมีคนวะเข้ามาอยู่ในใจเขาบ้าง แต่กฎของแรงโน้มถ่วงก็ผลักใครคนนั้นออกไปจากชีวิตเขา อังกฤษกลับมาหาเธอโดยที่เธอไม่ต้องเสียเวลาวิ่งตาม ไม่ต้องพยายามเลยด้วยซ้ำ

สองหนุ่มสาวจดปากกาเซ็นชื่อลงในกระดาษหนึ่งแผ่นที่เรียกว่า ‘ทะเบียนสมรส’

ในที่สุดวันนี้ก็มาถึง โบเบิกทางขึ้นดีที่จะเปลี่ยนสถานะ ‘น้องรัก’ เป็น ‘เมียรัก’ อยู่ในกำมือเธอแล้ว!

แม้การแต่งงานจะเป็นการคลุมถุงชนที่ผู้ใหญ่จัดให้ โดยที่เธอกับเขาไม่เคยรักกันฉันคนรักมาก่อน แต่การทำลูกต้องร่วมด้วยช่วยกันทำ!

ปวีราจึงพยักหน้าด้วยความมุ่งมั่น เมื่อท่านพิพัฒน์เอ่ยประโยค

หนึ่งด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานออกมาว่า...

“เจ้าบิดน สัญญากับปู่สิว่าจะมีหลานให้ปู่ไม่ต่ำกว่าสี่คน”

กิจการของธาดาพิพัฒน์และวัฒนานนท์นั้นหากไม่นับรวมบริษัทหลักทรัพย์และธนาคาร ก็ยังมีทั้งห้างร้านและโรงแรมในเครืออีกมากมาย ถึงอังกฤษจะเป็นหลานชายคนรอง แต่ก็เป็ญลูกหลานสายตรง ท่านจึงต้องการให้ชายหนุ่มมีลูกเยอะๆ เพื่อสืบทอดความเจริญรุ่งเรืองของวงศ์ตระกูล

“บิดนจะพยายามคะปู่” ปวีราพยักหน้าหงิกๆ

“เข้าใจมั๊ยเจ้าพร้อม”

อังกฤษไม่มีปากเสียงใดๆ ชีวิตเขาเป็นไปตามแบบแผนที่วางไว้เสมอ และเห็นด้วยว่าตนเองควรมีลูกหลายๆ คน

“ครับปู่ ผมจะพยายาม”

แต่หากปวีรารู้เรื่องขั้นตอนการทำลูก ‘สี่ห้าคน’ ล่วงหน้า เธอจะไม่มีวันตอบรับคำขอนี้เป็นอันขาด

ใครจะรู้ว่าหลังจากแต่งงาน หนุ่มอนามัย กินร้อน ช้อนกลาง อย่างพี่พร้อมจะกลายเป็นคนกินไม่เลือกที่ ไม่เว้นแม้แต่น้ำที่วี และน้ำตู้เย็น!

3

เพราะเลยเวลานอนปกติมาเกือบสองชั่วโมง ปวีราจึงวังงนอนจนตาปรือ แสบจะสัปหงกคาเตียง แต่เธอยังไม่ได้เปลี่ยนชุดและอาบน้ำ จึงทำได้เพียงแค่อ้าปากหาวหวอดๆ จนน้ำตาแทบไหลเป็นรอบที่สาม แน่นอนว่าไม่พ้นสายตาคูณสามีที่เพ็งจกดตะเบียดกันไปหมดๆ

“ป๊นไปอาบน้ำสิ จะได้มานอนพักผ่อน”

“ป๊นยังไม่ได้ถอดชุดนะสิคะ ผมก็ยังไม่ได้แกะ แข็งไปหมดทั้งหัวเลย” ปวีราบอกเขาแล้วปิดปากหาวอีกรอบ

“จะให้พี่ช่วยอะไรหรือเปล่า ชุดทำจะถอดออกยาก” อังกูรถามด้วยความหวังดี

“อู๊ย ไม่ต้องคะ ป๊นเกรงใจ” ปวีราตาสว่างขึ้นโดยพลัน ถึงจะอยากอ้อยสามีแค่นั้น แต่ตอนนี้เธอยังไม่พร้อม

“จนถึงปานนี้แล้วจะเกรงใจอะไรกัน อีกหน่อยป๊นก็ต้องเห็นพี่ไปเหมือนที่พี่เห็นป๊นไปนั่นแหละ” เขาพูดอย่างไม่คิดอะไร ต่างจากเธอที่คิดอะไรๆ จนหน้าแดงเถือก

“หน้าแดงเขียว แอบคิดเห็นอะไรอยู่ฮี้ ไม่เบาเลยนะเรา”

“พี่พร้อม!”

ร่างบางในชุดราตรีหน้าแดงตั้งแต่หูจดลำคอ ถึงจะใกล้ชิดและ

สนิทสนมกันมากแค่ไหน แต่ก็ไม่เคยนอนเตียงเดียวกันมาก่อน จู่ๆ จะให้มาแก้ผ้าเป็นซีเปลือยต่อหน้าต่อตา จะไม่แปลกประหลาดไปหน่อยหรือ

...ถึงหุ่นเขาจะน่าหม่ำมากก็ตามที่

“คิดไปถึงไหน พี่แค่จะช่วยปลดตะขอชุด หรืออยากช่วยพี่ผลิตลูกให้ปู้แล้ว?” ร่างสูงไม่พูดพริ้งทำเพลง เดินเข้ามาประชิดร่างบางทันที

“อย่าเพิ่งนะคะ ปะ...ปัดยังไม่พร้อม” ปวีรวิสาสายหน้าดิก

“หันหลังให้พี่หน่อย”

“พะ...พี่พร้อมจะทำอะไร”

พอแก้วแม่แก้วช่วยลูกด้วย!

กายบางสันสะท้าน หัวใจดวงน้อยเต้นไม่เป็นสำ ดวงหน้าสวยร้อนระผิว เธอรู้สึกหวีๆ ได้ยินเสียงตึกตักจากหน้าอกข้างซ้าย จนต้องแอบสูดลมหายใจเข้าปอด พลังบอกตัวเองให้ใจรั่มๆ เขาแค่จะช่วยเธอปลดตะขอ ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

เขาจะพาเธอขึ้นเตียงไปเชือดโดยที่เธอไม่เตรียมตัวไม่ได้!

ครั้งนี้วิวเรียวกแกร่งปลดตะขอหลุดออกจากกัน ลมหายใจชายหนุ่มพลันสะดุดก็ก ล้าคอเรียวสวยของปวีรวิสาไม่มีจุดต่างดำหรือริ้วรอยใดๆ เส้นผมบางเบากระตุ้นคอขาวเนียนยิ่งทำให้เธอดูอ่อนหวานและเซ็กซี่

ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยมีความคิดจะรังแก หรือแม้แต่จะมองเธออย่างที่มีมองหญิงสาวคนอื่น เขาไม่อาจทำใจคิดเห็นกามกับน้องสาวที่เห็นกันมาแต่แบบาะ แต่ตอนนี้สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว...

อังกูรรู้สึกอีกเหมออย่างบอกไม่ถูก เมื่อรู้ตัวว่าตนเองมีสิทธิ์ทุกอย่างในตัวเธอ

ไม่ใช่ว่าไม่เคยเห็นสัดส่วนร่างกายเธอ ครอบครัวยุคของเขาและเธอไปเที่ยวกันค่อนข้างบ่อย เวลาไปทะเล ปวีรวิสาก็สวมแค่บิกินีสีสัน

สติเสีย เพียงแต่ตอนนั้นเขาไม่ได้ตั้งใจมองอย่างละเอียดเหมือนตอนนี้
มือแกร่งลู่บไล้ความนวลเนียนแผ่วเบา เหมือนกำลังแตะกะลีสบ
ดอกไม้อันบางเบาอย่างอ่อนโยน และทะนุถนอม

“ปัดขวามาก...”

ได้ยินคำชมของเขา หัวใจก็สั่นไหวระดับหลายสิบลิปทิกเตอร์ ลม
หายใจผ่านวาระอุซึ่งรินรดแผ่นหลังบางทำให้ปวีณาว่าตอนนี้เธอและเขา
ใกล้กันมากแค่ไหน

เขาไม่ได้จะทำพิธีสังเวยเธอตอนนี้ใช่ไหม

ได้โปรดเถอะ เธอยังไม่พร้อม เธอยังไม่ได้อาบน้ำชำระศีลวิเวรจน
แบบครบเซตตามคู่มือเจ้าสาวสุดแซบที่อ่านมาเลย

แล้วใจมาโลนกลืนโปรดของเธออยู่ไหน คงไม่ได้ลืมนิสัยกระเป๋
มาหรงกนะ

ปวีณาคิดนุ่นคิดนี้อย่างกระวนกระวายใจ แต่ก็ยอมหันหลังให้เขา
แต่โดยดี

“เสียใจหรือเปล่าที่ต้องแต่งงานกับพี่”

แทบไม่ต้องคิด ปวีณาสายหน้าระริ้ว ก่อนจะถามเขากลับบ้าง

“แล้วพี่พร้อมละคะ เสียใจไหมที่ได้คนไม่ได้เรื่องอย่างปัดไป
เป็นแม่บ้าน ปัดซักผ้า พับผ้า กับข้าวก็ทำไม่เป็น แถมยังชอบนอน
ตื่นสายอีกต่างหาก”

“พี่แต่งปัดมาเป็นเมีย ไม่ได้รับสมัครแม่บ้านมืออาชีพ แต่ถ้า
ทำเป็นเล็กๆ น้อยๆ บ้างก็ดี ตอนมีลูกจะได้ไม่ลำบาก”

“ปัดจะพยายามเรียนรู้ค่ะ สัญญาว่าจะไม่ทำให้พี่พร้อมต้อง
หนักใจ”

แววตาใสซื่อราวกับกวางน้อยเพิ่งละจากถิ่นของเธอทำเอา
อารมณ์หื่นหดหาย แล้วกลายเป็นอารมณ์อ่อนโยนอบอุ่นเข้ามาแทนที่
อังกูรลู่บหัวทวยของเมียดัวเล็กอย่างเบาเมื่อ

“ไม่ต้องซีเรียส แค่อยู่ให้มีความสุขก็พอ พี่เข้าใจว่าเรื่องบางเรื่อง ต้องใช้เวลาปรับตัว ทำเท่าที่ทำไหว เอาละ นี่ก็ดีก็มากแล้ว บัดไป อาบน้ำเถอะ เราจะได้นอนกันสักที เหนื่อยกันมาทั้งวันแล้ว”

เธอมองหน้าคนพูด พร้อมกับเกิดคำถามในใจ นอนด้วยกันนี่ กินความหมายถึงไหน

นอนจับมือ?

หรือนอนแบบ...

ปวีราตาเหลือก ใจร่วงหล่นไปอยู่ตาตุ่ม

ถึงเธอจะอยากได้เขาเป็นผัว เอ๊ย! สามี่มากขนาดไหน แต่เธอ ไม่ประสีประสาเรื่องอย่างว่าเลยแม้แต่น้อย อย่างมากก็แค่แอบดูหนัง เรตอาร์ตตามประสาสาวช่างฝัน

ตอนนี้ในหัวสมองน้อยๆ กำลังคิดมโนไปไกล พี่พร้อมจะใช้พวก มาไซคิสม์ ชอบใช้ไซ้เส็กุญแจมือไหมนะ...

แล้วดูสายตาเขาสิ ไม่เหมือนพี่พร้อมคนเดิมเลยสักนิด ทำไมต้อง มองเธอด้วยสายตากลืนกินขนาดนั้นด้วย เธอไม่ใช่ขนมหวานสักหน่อย

ปวีราเข้าใจความรู้สึกของ อนาสตาเซีย ในภาพยนตร์เรื่อง *Fifty Shades of Grey* ขึ้นมาทันใด

ที่เรือนหอ พี่พร้อมจะมีห้องแห่งความลับซ่อนอยู่ไหม แล้วเขา จะลงโทษเธอแบบไหน...

ให้ตายสิ! เธอไม่พร้อมรับบทป่าวของนายท่านนะ ครั้งแรก ของเธอขอแบบเบสิกก่อนได้ไหม

ไม่ๆ คนตัวเล็กสายหิว

เกิดเขาไม่ชอบใจแล้วหนีไประบายกับผู้หญิงคนอื่นละ ไม่เท่ากับ สิ่งที่อดทนรอมาตลอดต้องสูญเสียเปล่าหรือ

สิบกกว่าปี กว่าจะมีวันนี้...

ไม่ได้ เธอต้องสู้!

ส่วนอังกูรก็ขมวดคิ้วสงสัยว่า เหตุใดเจ้าสาวของเขาจึงไม่ยอมเข้าไปในห้องน้ำเสียที่ โยจึงเอาแต่ทำท่าทางแปลกประหลาดอยู่ได้

“ป๊น”

เขาเรียก เธอก็ไม่ตอบสนอง

“ปวีรา! คิดอะไรอยู่ฮิ ไม่ไปอาบน้ำหรือไง”

คราวนี้เขาเรียกเต็มยศ ปวีราจึงสะดุ้งรู้สึกตัว เธอมองเขาอย่างกริ่งเกรงระคนหวาดหวั่น ทำเอาสามีหมาดๆ เกิดอาการงงงวย พลังคิดว่าเขาทำอะไรผิดพลาดไปหรือเปล่า เหตุใดเธอถึงได้ทำหน้าที่เหมือนหวาดระแวงเขาอย่างนั้น

“ปะ...ไปคะ จะไปเดี๋ยวนี้แหละค่า ถ้าฉันป๊นขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ”

เจ้าของร่างสูงพยักหน้าเชิงบอกว่า ‘ตามสบายเถอะ’ อังกูรมองตามร่างบอบบางที่เดินจ้ำอ้าวหายเข้าไปในห้องน้ำเหมือนวิ่งหนีอะไรบางอย่าง พลันอดคิดถึงเธอในวัยเด็กไม่ได้

ปวีราในตอนนั้นแทบไม่ต่างอะไรกับตอนนี้ เธอยังน่ารัก น่าเกล้งเหมือนเดิม

เขาจำได้ดีว่าตอนนั้นทุกคนตื่นตื่นกับข่าวดีของแม่ยายมากแค่ไหน ด้วยเพราะไม่มีใครคาดคิดว่านางภัสราจะตั้งครรภ์อีกครั้งในวัยเกือบสี่สิบ ทั้งแม่และลูกจึงถูกประคบบระหงมไม่ต่างจากไขในหิน

ครั้นเมื่อปวีราลืมตาดูโลก สมาชิกสองครอบครัวต่างก็หลงรักในความตัวเล็กนุ่มนิมของหนูน้อยปวีรา ไม่เว้นแม้แต่เด็กผู้ชายอย่างเขา เธอเปรียบเสมือนคนในครอบครัวของเขา เกือบทุกช่วงเวลาสำคัญในชีวิตของเธอจะมีเขาอยู่ร่วมด้วยเสมอ

ไม่ว่าจะเป็นตอนที่เขาเล็กๆ ก้าวเตาะแตะได้เองเป็นครั้งแรก คนที่สอนเธอขี่จักรยานจนคล่องแคล่วก็คือเขา คนที่แก้มลักเธอตักน้ำเป็นลูกหมาตักน้ำจนวายได้คล่องประหนึ่งเงือกน้อยก็หนีไม่พ้นเขา

ตอนเธอไปโรงเรียนวันแรกสองตระกูลก็ยกโขยงพากันไปส่ง

คุณหญิงจำเริญ คุณย่าของเธอถึงกับน้ำตาไหลรินด้วยความ
ใจหาย ด้วยเหตุนี้ปวีราถึงไม่เคยมีโอกาสดำเนินไปเรียนต่อต่างประเทศ
เหมือนพี่ๆ ภรรยาของเธอถือเป็นแก้วตาดวงใจของวัฒนานนท์และ
ธาดาพิพัฒน์อย่างแท้จริง ถึงแม้เขาจะรำคาญเธอบ้างตามประสา
เด็กผู้ชายที่ไม่ชอบตามเอาใจใคร แต่เขาก็รักและหวังดีกับน้อง

แต่ไหนแต่ไรมา ปวีราไม่เคยตื่นหรือเอาแต่ใจ เธอว่านอน
สอนง่ายและเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่เสมอ เรียกได้ว่าสั่งซ้ายไป
ซ้าย สั่งขวาไปขวา ให้โดดหน้าผาเธอก็คงไปโดยไม่คิดคำนึง เพราะ
แบบนี้ผู้ใหญ่ทั้งสองตระกูลจึงทั้งรักและเอ็นดูสวาน้อยมากกว่าใคร
ถึงใครจะด่าว่าลำเอียงก็ไม่สน

ผลงานชิ้นโบแดงที่คว้าหัวใจปูกับย่าเขามาครองคงหนีไม่พ้น
การตอบตกลงแต่งงานกับเขาอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง ในทางกลับกันหาก
คนที่ถูกวางตัวให้แต่งงานกับเขาเป็นเปรมวรา พี่สาวเธอแล้วละก็
รับรองว่าทั้งธาดาพิพัฒน์และวัฒนานนท์จะต้องลุกเป็นไฟ หากเปรียบ
ปวีราเป็นน้ำ เปรมวราก็ไม่ต่างจากไฟบรรลัยกัลป์ เป็นผู้หญิงประเภท
ที่เขาจะไม่มีวันเอาตัวเข้าไปใกล้ เหลือเชื่อที่ปวีราไม่ได้รับความร้ายกาจ
มาจากพี่ชายและพี่สาวเลยแม้แต่น้อย

นับเป็นโชคดีของเธอที่เธอไม่คัดค้านการแต่งงานในครั้งนี้อย่างไร
และเมื่อเขาไม่ทุกขหรือหนักกับการแต่งงานกับเธอ อังกูร์ก็หวังว่าน้องน้อย
ของเธอจะไม่ทุกขใจกับชีวิตแต่งงานในครั้งนี้อย่างไร เพราะถึงแม้จะ
เป็นการคลุมถุงชน แต่เขาก็ไม่ได้ฝืนใจตัวเอง ปวีราเป็นเด็กน่ารัก ถึง
จะอ่อนแอและขี้โรคจนป่วยกระเสาะกระแสะบ่อยๆ แต่เธอก็อยู่ใน
โอวาทเขามาโดยตลอด

ในเมื่อเขามีข่าวให้เธอกินครบสามมื้อ มีเงินให้เธอชอปปิงไม่
ขาดมือ อยากจะไปเที่ยวที่ไหนบนโลกก็ย่อมได้ และไหนๆ เขาก็ช่วย

ดูแลเธอมาตั้งแต่เล็กจนโต จะเปลี่ยนจากเลี้ยงน้องมาเป็นเลี้ยงเมีย ก็คงไม่ต่างกันเท่าไร ท่านประธานหนุ่มสรูปเอาเองง่ายๆ

อังกูรไม่มีโอกาสรู้เลยว่า นอกจากศรีภรรยาคนดีของเขาจะไม่ทุกข์ใจ เธอยังสบายใจเจ็บถึงขั้นฮัมเพลงในอ่างน้ำวนเย็นฉ่ำราวกับฉลองชัยชนะบางอย่าง

ริมฝีปากอมชมพูยกยิ้มพอใจ ประกายนัยน์ตาคู่สวยฉายแววสมหวัง เพราะทุกอย่างเป็นไปตามที่เธอคิดไว้เป๊ะ

พี่พร้อมจะเป็นของใครไปไม่ได้ นอกจากเธอคนเดียวเท่านั้น!

เจ้าสาวมือใหม่ขจัดทุกชอกทุกมุมของร่างกายอย่างพิถีพิถัน โดยเฉพาะวงแขนขาเนียน จะให้มีกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ไม่ได้เด็ดขาด กระทั่งมั่นใจว่าสะอาดหมดจดดีแล้ว ปวีราจึงยอมรามือ และหลังจากซึ่งใจอยู่เป็นนาน ในที่สุดหญิงสาวก็ตัดสินใจหยิบชุดนอนที่เปรมวราซื้อให้เป็นของขวัญแต่งงานขึ้นมาสวมปกปิดกายขาวผ่อง

เสื้อเซ็กซี่ทรูคอวีความยาวระดับต้นขาส่งผลให้คนใส่รู้สึกหวีๆ ขอบกล แม้จะมีชั้นในลูกไม้บางเบาสวมทับส่วนเร้นลับอยู่ก็ตาม กระนั้นปวีราก็อดหมุนซ้ำหมุนขวาน้ำกระจกด้วยความภาคภูมิใจไม่ได้ คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะเซ็กซี่กับชาวบ้านเขาได้เหมือนกัน

มาถึงขนาดนี้แล้วจะขาดการพอยด์เท่าจิกเท้าไปได้ยังไง มือใหม่หัดยั่วเผยอริมฝีปากเล็กน้อย ทำทางเหมือนเด็กไซดีไลน์ยั่วสวาทพวกเสี้ยกระเป่าหนักอย่างไรอย่างนั้น

เสี่ยขา เสี่ยพร้อม มาหาหนูปั้นสิคะ

ปวีรากระดิกนิ้วเรียกเสี่ยที่น่าจะรออาบน้ำจนหลับไปแล้วเข้ามาหา พลันหัวเราะคิกคักกับความบ๊องของตัวเอง

ถ้าเธอออกไปทั้งแบบนี้ พี่พร้อมจะหาว่าเธอยั่วไหมนะ...

ไม่สิ ปัญหาคือเธอจะยั่วเขาขึ้นใหม่ต่างหาก

พี่พร้อมออกจะธรรมะธัมโม ได้ข่าวว่าเขาหนึ่งสมาธิและสวดมนต์
ก่อนนอนทุกคืน

ในอดีตเธอไม่เคยมีความคิดจะกล้าช่วยวนเขามาก่อน เพราะ
กลัวเขาจะถอยหนีไปไกล

แต่วันนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อน เราไม่ได้เป็นแค่พี่น้องกันอีกต่อไปแล้ว
เอาก็เอาวะ! ถ้าไม่ทำตอนนี้แล้วจะทำตอนไหน

ท่ามกลางแสงไฟนวลตา คนบนเตียงปรายตามองร่างบางซึ่ง
เยื้องย่างออกมาจากห้องน้ำในสภาพราวกับนางฟ้าตกสวรรค์ ผมดี
น้ำตาลเข้มเปียกชื้นแนบลู่ติดกับผิวนวลเนียน กลิ่นหอมละมุนอันเป็น
ธรรมชาติจากกายบางทำเอาเลือดในกายสูบฉีดพลุ่งพล่าน อังกุรคล้าย
โดนลั่นคลอนอย่างรุนแรง

ชุดเธอช่างวาบหวิวโดยแท้ ถ้าเพียงแต่เธอโนบรา...

ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะคิดหีนกับคนที่ตัวเองบ่อน้ำบ่อน้ำ
มาตั้งแต่เด็ก แต่จะน่าแปลกอะไร ในเมื่อตอนนี้เขาและเธอเป็นสามี
ภรรยากัน หาใช่พี่น้องเหมือนในอดีต

อังกุรเพ่งราวกับจะมองให้ทะลุไปถึงข้างใน ส่วนปวีราก็ได้แต่
เม้มปากอย่างขัดเขิน มือบางพัดหน้าตัวเองเบาๆ

ทั้งที่อากาศในห้องก็หนาวเหน็บระดับลึบกว่าองศา แต่ทำไม
เธอถึงรู้สึกร้อนรุ่มไปทั้งตัวแบบนี้

โดยไม่รีรอ สองขาแข็งแรงก้าวเดินคล้ายละเมอเข้าไปจู่จู่มือ
ภรรยาคนสวยมายังโต๊ะเครื่องแป้ง เขามุ่งร่างไปร่งบางให้นั่งลงหน้า
กระจก

“นั่งสิ พี่จะเป่าผมให้” ท่านประธานผู้สุขุมเยือกเย็นเป็นเนืองนิจ
แห่งหลักทรัพย์ธาดาพิพัฒน์ชินอาสา

ปวีรaxyยับตัวอย่างประหม่าแทนการเอื้อนเอ่ย

“แปลกตรงไหน ตอนเราเล็กๆ พี่อาบน้ำให้เราออกจะบ่อย”

ดวงหน้าหวานแดงช้ำน ใจเต้นตึกตักอย่างระงับไม่อยู่ ถ้านี้เป็น
ละคร ก็ต้องเป็นตอนที่พระเอกกับนางเอกใกล้จะเข้าด้วยกันเข้าเข็มนกัน
เต็มที่ มันมักจะเริ่มต้นจากการที่พระเอกกระทำการอ่อนโยน ส่วน
นางเอกก็โอนอ่อนผ่อนตาม และจบลงด้วยการอุ้มเตียง ขณะที่คิด
ดวงตากลมโตก็ชำเลื่องมองไปยังเตียงหนานุ่มซึ่งรอยด้วยกลีบกุหลาบ
คืนนี้ดูท่าจะรอดยาก...

“แต่ตอนนี้ปัดไม่ใช่เด็กแล้วนะคะ” ภายในคำพูดธรรมดาๆ
เหมือนไม่มีอะไรเป็นพิเศษนั่นกลับมีนัยสำคัญซ่อนอยู่

“พี่รู้...”

แต่แล้วคนตัวโตก็ต้องชะงักงัน นัยน์ตาคมกริบเหลือบมอง ‘วิว
ดี’ อันกลมกลิ้งจากมุมสูง ดวงตาคมทอประกายปรารถนาร้อนแรง
มือหนาลูบไล้ไหล่มนเบาๆ

“ปัดโตขึ้นมาก มากเชียวละ”

เขาเหมือนพูดกับตัวเอง เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ปวีราเงยหน้า
ขึ้นมาสบตากับดวงตาคมผ่านกระจกบานใหญ่ อังกรพิศมองดวงหน้า
หวานละมุนปราศจากการแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางไม่วางตา

หากถามว่าภรรยาในอุดมคติของเขาเป็นเช่นไร ก็คงหน้าตา
ประมาณนี้กระมัง

ปวีรานับเป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้เขาเกิดความรู้สึกอยาก
ทะนุถนอมหรือดูแลใครสักคน หญิงสาวเกิดมาในครอบครัวที่สมบูรณ์
พร้อม ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา สุภาพ หรือชาติตระกูล

ถึงแม้ภาพลักษณ์ภายนอกจะดูเป็นคนเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ แต่เขา
ยังยืนยันคำเดิมว่าไม่ได้ต้องการภรรยาที่เพอร์เฟกต์ เธอไม่จำเป็นต้อง
ดีเลิศ แค่เป็นตัวของตัวเองอย่างที่เคยเป็นมา

หลังจากบริการเป่าผมเธอจนแห้งสนิทเรียบร้อย ก็ถึงตาคุณสามี
ดีเด่นเข้าไปอาบน้ำบ้าง ชายหนุ่มใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วโมงก็ออกมาใน

ชุดนอนสวมใส่สบายอย่างเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงนอนผ้าฝ้าย ไม่ได้
เนียบเวอร์อย่างที่คิดไว้

พี่พร้อมในชุดนอนดูไม่มีพิษไม่มีภัย แต่แวตาคมกริบของเขา
ช่างเหลือร้าย และส่งผลต่ออัตราการเต้นของก้อนเนื้อในอกข้างซ้าย
ดังตึกตัก เขาเล่นมองเธอด้วยแวตากลุ่มลึกลับเหมือนแอบคิดมิดีมีร้าย
กับเธอแบบนั้น แล้วใครจะต้านทานไหว

ปวีรากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ รู้สึกว่ามือไม้เกาะกะจนไม่รู้
จะวางตรงไหนดี เธอเอนกายลงบนพูกหนานุ่มด้วยความเคอะเขิน
เตียงนอนขนาดหกฟุตยุบลงด้วยน้ำหนักตัวของคนที่ทรุดกายตาม
ลงมา คนตัวเล็กทำท่าจะกระเถิบตัวถอยหนีตามสัญชาตญาณ แต่
ก็ซ้ากว่าเจ้าของร่างสูง ร่างเล็กในชุดนอนตัวบางถูกดึงเข้าไปกอด
แนบอก ความอบอุ่นพลันโอบล้อมรอบกายจนดวงหน้าสวยแดงปลั่ง

อ้อมกอดของพี่พร้อมอุ่นอย่างที่เธอคิดไว้จริงๆ ด้วย

กระแสความรู้สึกอันแรงกล้าผลักดันให้เธอทำใจกล้าด้วยการ
เลื่อนแขนสองข้างขึ้นโอบรอบเอวหนา แนบชิดจนได้ยินเสียงหัวใจของ
กันและกัน ปวีร่าไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเอง แต่เธอรูสึกกราวกับว่า
หัวใจสองดวงกำลังเต้นเป็นจังหวะเดียวกันอย่างมั่นคง ซึ่งเป็น
สัญญาณที่ดี เป็นสิ่งที่ทำให้เธอมีหวังในการอภัยเขาต่อไป

“ก่อนที่เราจะขยับความสัมพันธ์ไปอีกขั้น พี่อยากจะตกลงอะไร
กับปณสักหน่อย”

ดวงตาคมกริบจับจ้องมองเธอไม่วางตา กระแสเสียงคนพูดฟัง
ดูซีริ่สไม่น้อย ส่งผลให้ร่างอ่อนปวกเปียกในวงแขนกว้างเกิดอาการ
แข็งทื่อด้วยความไม่สบายใจขึ้นมา

หรือเขาจะพูดเรื่องหย่า? เธอผงะขึ้นในใจ

ไม่นะ! เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง เธอยังไม่ได้เริ่มทำ
อะไรเพื่อเป็นการมัดใจเขาเลย

“พี่พร้อมมีเรื่องอะไรจะคุยกับปัดนหรือคะ” นัยน์ตาหรีเล็กลง
ซ่อนความกังวลใจไว้แทบไม่มี

“พี่จำได้ว่าปัดนเคยบอกว่าปัดนมีคนที่ชอบอยู่แล้ว”

เขาพูดอะไรของเขา เธอมีคนที่ชอบอยู่แล้ว ใคร? ปวีราออกอาการ
งงไปชั่วขณะจิต

หรือว่า...

ภาพเหตุการณ์เมื่อสี่ปีที่แล้วพลันย้อนกลับเข้ามาในสมอง จำ
ได้ว่าตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่ผู้ใหญ่พูดคุยกันเรื่องการแต่งงานของเธอ
กับเขาอย่างจริงจัง

...

วันหนึ่งอังกฤษอาสามารับเธอที่มหาวิทยาลัย แล้วพาไปกินข้าว
เย็นที่ร้านอาหารโปรดของเธอ ถึงแม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่กินข้าวด้วยกัน
สองต่อสอง แต่ปวีราก็อดใจเด่นแรงไม่ได้ ก็เขาคือคนที่เธอแอบชอบ
มาตลอดนี่นา ดาวมหาวิทยาลัยแตงหน้าทำผมเสียสวยจับตา ทว่า
อังกฤษกลับมองไม่เห็นมัน เขาไม่ชมเธอสักคำ ปวีราโคตรจะเซ็งอารมณ์

‘ปัดนรู้ใช่ไหมว่าอีกไม่นานเราจะต้องแต่งงานกัน’

ร่างสูงภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวที่กระดุมคอด้านหน้าถูกปลดออก
ให้คลายความอึดอัดจนเห็นแผงอกแกร่งรำไร แขนเสื้อสองข้างถูกพับ
ขึ้นมาอย่างลวกๆ ทำเอาปวีราลอบกลืนน้ำลาย พี่พร้อมแสบมากใน
ขนาดนี้ เธอละอยากรจะถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึกจริงๆ

‘ปัดน นี่เราฟังที่พี่พูดอยู่หรือเปล่า’

‘คะ? ขอโทษค่ะ ปัดนมัวแต่คิดอะไรเพลินๆ พี่พร้อมว่าไงนะคะ’

คนถูกเรียกเบรคต่อมเห็นแทบไม่ทัน

พี่ชายที่แก่กว่าสิบปีสายหัว ก่อนจะถามเธอด้วยประโยคเดิมซ้ำ
อีกครั้ง

‘พี่บอกว่าปัดนรู้ใช่ไหมว่าอีกไม่นานเราจะต้องแต่งงานกัน’

‘ทราบค่ะ’ ปวีราในชุดนักศึกษาหมาวฬวิทยาลัยรัฐชื่อดังผงกหัว
พลางเอาผมทัดหูอย่างขัดเขิน

‘แล้วบิดนเต็มใจหรือเปล่า’

‘เต็มใจค่ะ’

‘จริงหรือ พี่ได้ยินจากพี่ริงมาว่าบิดนมีคนที่ชอบอยู่แล้ว’

‘แฉ็กๆ!’ ปวีราตาโต น้ำแข็งติดคอขึ้นมาทันที

ยายพี่ริง ยายเด็กทรพี ไหนบอกจะเก็บความลับจนตายไปกับ
ตัวไง! ไม่ทันไรก็ทรยศกันซะแล้ว

‘พี่พร้อมทราบแล้วหรือคะ’ ดวงหน้าอ่อนใสซีดเผือดไม่เหลือสี
‘อืม’

ไบหน้าหล่อขริ่มไม่ยินดียินร้าย ยิ่งทำให้ปวีราใจแป่วจนจะร้องไห้
ออยู่รอมร่อ

เขาจะมายกเลิกงานแต่งของเราใช่ไหม

‘บิดนขอโทษค่ะ พี่พร้อมอย่าเกลียดบิดนเลยนะค่ะ’

‘พี่จะเกลียดบิดนทำไม พี่เข้าใจ ถึงถามว่าเราเต็มใจจะแต่งงาน
กับพี่แน่หรือ’

‘เต็มใจสิคะ ก็ในเมื่อคนที่บิดนชอบคือ...’

เดี๋ยวนะ! นี่เรากำลังคุยเรื่องเดียวกันอยู่ใช่ไหม ตกลงเขารู้หรือ
ไม่รู้กันแน่

ปวีราชักจะสับสน

‘คุณคะ ช่วยด้วยค่ะ ใครก็ได้ช่วยด้วย ลูกฉันตกบันไดเลื่อน!’

เสียงคนร้องให้ช่วยดังมาจากบันไดเลื่อนสูงตระหง่าน ส่งผลให้
ร่างสูงวิ่งออกไปอย่างไม่คิดชีวิต เขาสั่งให้เธอโทร. เรียกรถพยาบาล
เร็วรี่ ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วมาก และปวีราก็ประทับใจในความเป็น
สุภาพบุรุษของเขาเหลือเกิน

ว่าที่สามีใครหว่า หล่อแล้วยังใจบุญ ในใจเธอ ในความคิดเธอ

แม้แต่ไอรอนแมนก็ยังสู้เขาไม่ได้

...

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น เขาและเธอก็ไม่มีโอกาสเอ่ยถึงเรื่องรักแรกของเธ่อีกเลย

จนกระทั่งวันนี้ ในห้องหอบของเธอและเขา คำถามนี้ก็ย้อนกลับเข้ามาหาตัวเธ่อีกครั้ง

“ตอนนี้เราแต่งงานกันแล้ว บัณกำลังจะเป็นเมียพี่ และเป็นแม่ของลูกพี่ในอนาคต”

ปวีราตั้งใจฟัง แต่ก็ยังไม่เข้าใจถึงสิ่งที่เขาต้องการจะสื่ออยู่ดี

“บัณทราบค่ะ”

“จะไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหย่าร้างจากกัน และจะไม่มีภรรยาที่บัณหอบลูกหนีพี่ไปเหมือนในละครหลังข่าว”

ปวีราพยักหน้าหงึกๆ เธอมากกว่าละมั้งที่กลัวเขาจะหนี คิดแล้วอดสังเวชตัวเองไม่ได้ เขามีอิทธิพลต่อเธอมากจริงๆ

“การที่บัณมีผู้ชายคนอื่นอยู่ในใจ มันไม่ยุติธรรมกับพี่ บัณต้องลืมนักชายนั่นซะ”

คนพูดขมวดคิ้วยุ่น ใบหน้าหล่อเหลาตั้งอย่างไม่รู้ตัว ส่วนภรรยาสาวหมาดๆ ได้แต่กะพริบตาถี่ๆ จนแพขนตาางามอนขยับไหว พี่พร้อมยามสั่งให้เธอเลิกคิดถึงผู้ชายคนอื่นช่างร้ายใจนัก!

พอเห็นเธอแน่นิ่งไป เขาก็เริ่มเป็นกังวลขึ้นมา หรือเธอจะลืมนมันไม่ลงจริงๆ?...

อังกูรชกอยากรู้ว่าคนที่ปวีราปักใจชอบนักชอบหนาเป็นใครมาจากไหน เหตุใดถึงทิ้งเธอไปแบบนั้น น้องควรเจอผู้ชายที่ดีกว่านั้น เขาสัญญาว่าจะดูแลเธอดี

“มันยากเกินไปหรือเปล่า พี่รู้ว่าการจะลืมนใครสักคนต้องใช้เวลา ถ้าบัณยังทำใจไม่ได้หรือลำบากใจ...”

น้ำเสียงเขาแฝงความเห็นใจอยู่หลายส่วน เมื่อได้ยินแบบนั้น ปวีราก็รีบส่ายหน้าปฏิเสธจนผมกระจายเต็มวงหน้า

“ไม่ๆ ไม่ลำบากใจเลยคะ บัณฑิตชอบเขาก็จริง แต่มันเป็นอดีตไปแล้วคะ ตอนนี้เขาแต่งงานมีครอบครัวไปแล้ว” ได้ข่าวว่าเมียสวยมากด้วย

“ถ้าอย่างนั้นบัณฑิตเสียใจมาก” เขาลูบไหล่มนเป็นการปลอบใจ นิ้วเรียวแกร่งอาสาจับปอยผมขึ้นทัดหูให้อย่างอ่อนโยน

คนที่กลายเป็นผู้หญิงที่แอบรักผัวชาวบ้านยิ้มแห้ง ไม่รู้จะเห็นใจเขาหรือตัวเองดี แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ขอสร้างชิ้นเรียกคะแนนสงสารหน่อยก็แล้วกัน

ร่างบอบบางห่อไหล่ลง ยิ่งทำให้ดูตัวเล็กตัวน้อยน่าเอ็นดูขึ้นอีกหลายเท่า ดวงหน้าสวยซึ้งเหมือนทำใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้ เธอเงยหน้าขึ้นมองเพดานราวกับต้องการให้หยดน้ำอุ่นใสในดวงตาซึ่งเอ่อล้นไหลย้อนกลับ ซ่างเป็นภาพที่สวยงามและน่าอาดูร

“บัณฑิตทำได้มานานแล้วละคะ”

ปากบอกว่าทำได้ แต่เธอกลับมีน้ำตาคลอหน่วย ทำเอาคนแพ้น้ำตาผู้หญิงเริ่มทำตัวไม่ถูก เขาปลอบใจใครไม่เก่งเสียด้วยสิ

“พี่ไม่ได้บังคับให้บัณฑิตมีหรือคะ แต่ในเมื่อต่างคนต่างมีครอบครัวไปแล้ว บัณฑิตก็ทำใจ ปล่อยวางเสียเถอะ”

คนปลอบไม่เก่งตบไหล่เธอเบาๆ ปวีราก็ทอดร่างสูง แก้งสะอึกสะอื้นตัวโยนอยู่สองสามนาที แอบชำเลืองมองเห็นเขาทำหน้าปวดใจระคนลำบากใจ เธอก็ยิ่งปล่อยโฮเสียงดังลั่นห้องหอ

อังกูรรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้กินยาขม เขาเกลียดเสียงร้องไห้ โดยเฉพาะเสียงร้องไห้อันน่ารำคาญของผู้หญิง บางทีการกินยาขมอาจจะน่าพิศมัยกว่า

ส่วนคนบีบน้ำตาเก่งก็กลั้นน้ำจนตัวสั่น เห็นเขาทำหน้าแบบนั้น

เธอก็ยังอยากแก๊ง

“ร้องออกมาเสียให้พอ” อังกรเห็นเธอตัวสั่นก็ยิ่งลนลาน

“ฮือๆ โหๆ ใจคนใจร้าย! ใจคนใจดำ! ต่อไปปัดจะไม่คิดถึง
เขาอีกแล้ว คนนิสัยไม่ดี คนมีตาทะนอยแวไม่”

ฮือๆ ทำไมสามีเธอหลอกง่ายแบบนี้

“ใช่ อย่าไปให้ค่าคนพรวคันนั้นเลย”

“คะ ฮึ... ต่อไปปัดจะลืมเขาให้หมด” ปวีราพึมพำกับอกหนา
ชุดนอนเขาเปียกชื้นน้ำตาปลอมไปหมด

“ดีมาก ชับน้ำตาเสียเด็กดี น้ำตาปัดมีค่ามากกว่านั้น” เขาใจดี
เอามือมาซับน้ำตาข้างแก้มอย่างทะนุถนอม ปลอดภัยนเธอด้วยคำพูด
น่ารักน่าเอ็นดูอีกครู่ใหญ่ จึงกระแอมในลำคอแล้ววกเข้าประเด็นเดิม
เฉียบขาดสมกับเป็นเจ้าของบริษัทหลักทรัพย์ หากไม่ได้กำไร ก็ห้าม
ขาดทุน

“จ้ะเป็นอันว่าเราเคลียร์กันแล้วนะ”

“คะ” ปวีราส่งยิ้มบาง ดวงตาคู่สวยฉ่ำวาวด้วยหยดน้ำตา
ดวงตาคมสาดแววลุ่มลึกราวกับหมาป่าที่จำศีลมานานหลายปี
เขาไม่ใช่คนดีแต่ที่ไหน ในเมื่อแต่งงานกันแล้ว ข้าวสารก็สมควรเป็น
ข้าวสุกตามคำฝากฝังของผู้ใหญ่

“ถ้าจ้ะเรามีลูกให้ปู่กันเถอะ”

มือใหญ่ที่โอบรอบบ่าเลื่อนมาป้วนเปื้อนแกวบันเอว เสียงเขา
แหบพร่า ทว่าอ่อนโยน

4

สมองไม่ทันได้ประมวลคำพูด ร่างบางก็ถูกพลิกให้นอนราบกับเตียง ปวีระสะดุ้งน้อยๆ อุดตื้นเต็นกับการกระทำอันอุกอาจของเขาไม่ได้ ขนกายพากันลุกชัน เมื่อคุณสามีถอดเสื้อยืดตัวบางออกทางศีรษะแล้วโยนทิ้งข้างเตียงอย่างไม่สนใจไยดี

เพราะมีสิ่งที่น่าสนใจกว่ารอเขาอยู่บนเตียงนอนหนานุ่ม
“พะ...พี่พร้อมคะ”

คนถูกเรียกมองเธอตาไม่กะพริบ ดวงตาคมอัดแน่นไปด้วยเพลิงเสนหาคู่นั้นส่งผลให้คนใต้ร่างแทบหลอมละลาย ซายหนุ่มไม่พูดเยอะให้เจ็บคอ แต่เน้นลงมือปฏิบัติ ถึงเธอจะอ่อนด้อยประสบการณ์ในด้านนี้ (เป็นอย่างมาก) แต่ก็พอจะรู้ว่าเขาต้องการอะไร

ร่างสูงพาตัวเข้ามาใกล้เสียจนได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน นิ้วเรียวแกร่งเกาะกระดุมเม็ดเล็กบนسابเสื้อออกที่ละเม็ดทีละเม็ด ไม่ถึงหนึ่งนาทีเสื้อเชิ้ตตัวสวยก็ล่อยล่ลิวตามไปสมทบกับเสื้อนอนของเขา

บราเซียร์ลูกไม้ตัวบางไม่อาจโอบอุ้มของดีประจำตระกูลที่มารดามอบให้ไว้ได้หมด มันเด่นหราทำทนายสายตาคมนมอง สายตาคมกริบตรึงอยู่กับส่วนที่ไพล่ลับบราเซียร์ตัวสวย ช่างอวบอ้อมและอมชมพูจน

เขาตาพร่าไปหมด

“พี่ขอถอดได้ไหม” ลอกคราบเธอเกือบจะหมดตัวขนาดนี้แล้ว
คนมารยาทดีเด่นก็ยังมีแกใจถามได้

คนตัวเล็กพยักหน้าอนุญาตด้วยความขัดเขิน แก้มแดงปลั่งชนิด
ไม่ต้องเสแสร้ง เพราะเธอร้อนผะผ่าวไปทั้งร่างราวกับจะหลอมละลาย
จมลงไปกับเตียง

ถึงเธอจะอยากอ้อยเขามากแค่ไหน แต่ก็อดหวั่นใจในความดูดดื่ม
ของเขาไม่ได้ เธอไม่ชินกับพี่พร้อมในภาคนี้เลย เขามองเธอรวากับมอง
เหยื่ออันโอชะ

ตะขอบราเซียร์ถูกไม้ฝรั่งเสสถูกปลดออก เมื่อปรากฏขึ้นสุดท้าย
หลุดออกจากกาย คนเป็นสามีก็ตกตะลึงไปชั่วขณะจิต ความอ่อน
หวานผสมผสานกับความเย้ายวนคือนิยามความเป็นเธอ มือหนาผล
จากเอวคอดกิ่วมากอบกุ่มอกอวบ ยอดทรวงสีชมพูหุดเป็นไต้รับการ
มาถึงของนิ้วเรียว ทิวสรรพางค์กายพลันสิ้นสะท้าน ใจกลางความ
เป็นสาวที่สงบสุขมาตลอดชีวิตเกิดอาการตอตุด

“นมเมียพี่สวยมาก”

เขาชมโต้งๆ ทำเอาคนฟังอยากเอาหัวมุดใต้เตียง แกมยังไม่
พูดเปล่า ลิ่นเปี้ยกขึ้นแตะลงบนยอดทรวงสีหวาน

“อ๊ะ พี่พร้อม...” ปวีราครางเสียงอ่อย ลิ่นเปี้ยขึ้นมาปัจจุบัน
ทันด่วน

“อยากรู้จริงว่าจะหวานอย่างที่คิดไว้ไหม”

เขาไม่ปล่อยให้เธอหายใจหายคอ ลิ่นสากลากไล่เลียอกเนียน
นุ่มทันท่วงที ผิวขาวนวลเนียนพลันเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ ใบหน้าหวาน
ฉายแววสะกดกลั่น ฝ่ามือบางเลือนมากดหัวอีกฝ่ายให้เกลือกกลิ้ง
แบบสนิทกับอกนุ่มตอนไหนไม่อาจทราบได้

กายบางบิดเกลียว ยามเขาจับขาเธอแยกออกจากกัน มือข้างหนึ่ง

มาเกาะกุ่มยังส่วนอ่อนนุ่มของเธอซึ่งเปียกซึมด้วยสายธารสวาท สามี
รุกรานเนินอกอวบไม่หยุดหย่อน เคราจางๆ ครูดกับซาลาเปาลูกใหญ่
จนเป็นรอยแดง

บิวีราเบ้หน้าอย่างเจ็บปวด เธอเจ็บจนน้ำตาคลอเบ้า ออยาก
เอาใจเขา แต่ก็ทนเจ็บต่อไปไม่ไหว

“พะ...พอก่อนนะคะ บัณเจ็บ...พี่พร้อมขา...บัณเจ็บ”

“พี่ขอโทษ บัณเจ็บมากไหม” คนเห่อเมียงหงั่วขึ้นมาจากถาม มือหนา
แตะแผ่วลงบนยอดทรงแดงซ้า สีหน้าเขาเหมือนรู้ลึกกิมิต ทว่าแววดตา
ยังเจือความกระหายหิว เจ้าของหุ่นทรมาณใจชายพยักหน้า เขาจึงดึง
คนหน้ายับยู่มาอดปลอบ ดูท่าเธอจะเจ็บจริง

อังกูรอดโทษความผล็ผลามตะกละตะกลามของตัวเองไม่ได้
เขาเคยชินกับการใช้บริการกับผู้ที่มีประสบการณ์มาตลอด ยิ่งถูกใจ
เขายิ่งรุกหนัก รุกแรง เขาลืมไปได้อย่างไรว่าน้องน้อยไม่เหมือนผู้หญิง
พวกนั้น บิวีราอ่อนเยาว์และประสบการณ์เป็นศูนย์ หากเขาเดินเครื่อง
เต็มสูบไปตอนนี้ มีหวังเธอคงกลัวการเมกเลิฟไปตลอดชีวิต ซึ่งนั่นไม่ใช่
เรื่องดีสำหรับเขา

เพราะเซ็กซ์เป็นส่วนประกอบสำคัญของชีวิตคู่

อังกูรคิดหนัก เขาควรจะเริ่มจากตรงไหนดี

ส่วนคนเป็นภรรยาที่กำลังกระวนกระวายใจกับความไม่เอาไหน
ของตัวเอง

เธอทำบ้าอะไรลงไป ฮืออออ!

“พี่พร้อมเสียอารมณ์เพราะบัณหรือเปล่าคะ บัณขอโทษนะ”

บิวีราน้ำตาไหลออกมากจางจริงๆ ไม่ใช่เพราะเจ็บตัว แต่เจ็บใจตัวเอง

“เฮ้ย! บัณร้องให้ทำไม”

“ก็บัณทำให้พี่พร้อมไม่พอใจ พี่พร้อมจะเป็อบัณไหมคะ บัณมัน
ไม่เอาไหน”

ฮืออออ...ไม่เห็นเหมือนที่แอบดูมาเลย!

ปวีร่าอยากจะกรี๊ดร้องแล้วหลบหนึ่งบ่าบอที่อุตสำหรับไหลตามาดูเป็น
โกดไลน์ทิ้งไปให้หมด ลบทิ้งถาวร ตลอดกาล! ไม่กลับไปดูอีกแล้ว!

“ไม่เอาน่า เรื่องแค่นี้เอง ร้องทำไมฮือ” เขาเช็ดน้ำตาอาบแก้มให้
เมียเด็ก คนอะไรจะอ่อนไหวถึงเพียงนี้

น้ำตาของผู้หญิงเป็นอาวุธที่น่ากลัว และเขาก็เพลิงพล้ำต่อมัน
เสมอ

“ไม่ต้องร้อง พี่ไม่ทำอีกแล้ว”

คราวนี้น้ำตาเธอยิ่งร่วงพรูหนักกว่าเดิม ปวีร่าร้องให้ประหนึ่ง
โลกจะถล่มก็ไม่ปาน

ฮือๆ เธอทำสวรรค์เขาล่ม แล้วต่อไปเขาจะกล้ำกินเธออีกไหม
ยิ่งคิด ปวีร่าก็ยิ่งเจ็บใจตัวเอง

“พี่พร้อมอย่าเข้าใจผิดนะคะ ปัดไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น” เธอ
ละล้าละลักอธิบาย ชุกเสี้ยวหน้าร้อนฉ่ำกับแสงอกเปล่าเปลือย จะบอก
อย่างไรดีว่าเธอไม่ได้อยากให้เขาหยุดกลางคันแบบนี้

“พี่คงใจร้อนมากไปหน่อย” เขาก็มำพลาบกำลงจูบเส้นผมหอม
กรุ่นของคนตัวเล็กเบาๆ

“ปัดเคยได้ยินมาว่าครั้งแรกจะเจ็บมาก ปัดก็เลยกลัว เมื่อก็
พี่พร้อม เอ่อ...ดูดนมน้ำนมของปัดแรงมาก ปัดเลยขอให้หยุด แต่จริงๆ
แล้วปัดไม่ได้ต้องการแบบนี้แหละคะ ปัดไม่ได้...ฮือ...”

คนไม่เคยมีประสบการณ์สุดจุกแฉกต่างกำค้ำยกลิ้นก้อนสะอื้น
ดวงตากลมฉ่ำน้ำทั้งแววอนและอ่อนหวาน สร้างตาเมจจุณแรงจนคน
เป็นสามมีใจอ่อนวบ ความปรารถนาในตัวเธอยิ่งลุกโชนเป็นทิวคูณ
เมื่อปวีร่าเฝือกายเข้ากอดเขาเต็มรักจนนิมเนื้อนุ่มเปียดชิดกับแสงอก
หนา การกระทำแสนน่ารักนั้นบ่งบอกว่าเธอเองก็ต้องการเขา ไม่ต่าง
จากที่เขาต้องการเธอ

อังกูรหนึ่งไปชั่วอดีตใจ ก่อนตัดสินใจกระทำการบางอย่างซึ่งไม่เคยคิดจะทำกับใครมาก่อน มือหนาเซยคางมนให้แขนหน้าขึ้นมารับสัมผัสนุ่มละมุน ลื่นร้อนผิวว่าไล่เลียปากรูปกระชับของเธออย่างอ่อนโยนและทะนุถนอม

ชายหนุ่มเป็นคนรักสะอาด เขาหวงแหนและไม่ชอบให้ใครมาล้วงล้ำ หรือแตะต้องร่างกายตนเองโดยพลการ ยามลงสมรมภูมิเขาไม่เคยใส่ใจคู่นอน ไม่เคยอ่อนโยน หรือค่อยเป็นค่อยไป แต่จะลงมือจัดการอย่างเฉียบขาดและดุต้นเสมอ เพราะต่างคนต่างทราบถึงวัตถุประสงค์ของกันและกัน สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความรักหรือการเมกเลิฟของคู่รัก แต่เป็นการมีเซ็กซ์เพื่อตอบสนองกิเลสตัณหาหระหว่างกัน

ทว่าบิวิราไม่ใช่คู่นอน เธอกำลังจะก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขา เขาต้องให้เกียรติและทะนุถนอมเธอในฐานะเมียกับแม่ของลูก

คนที่ทั้งชีวิตไม่เคยคิดจะแลกสัมผัสน้ำลายของใครกลับแทรกกลิ่นสากเข้ามาในโพรงปากบางอย่างเร้าร้อน ซอกซอนลึกล้ำดูดดื่มราวกับสูบวิญญาณ ทำเอาคนถูกจับหายใจหายคอแทบไม่ทัน เนิ่นนานกว่าเขาจะปล่อยเรียวกปากบวมเจ่อให้เป็นอิสระ ก่อนอังกูรจะจับกลับปากบวมอีกครั้งอย่างอดใจไม่ไหว แล้วเอ่ยวาจาหนักแน่นอันส่งผลให้หัวใจดวงน้อยสะท้านไหว

“พี่ไม่เคยจูบใครมาก่อน จูบแรกของพี่เป็นของปັນ”

มือบางแตะแก้มสากอย่างรักใคร่ระคนหลงไหล ความรู้สึกมีอำนาจบางอย่างพลันผุดขึ้นมาและจุดให้เธอมีความกล้า กล้าที่จะลองอีกครั้ง

ครั้งนี้เธอเป็นฝ่ายเริ่มจูบเขาก่อน ปากเล็กๆ เลาะเล็มลื่นร้อนฉ่ำยกกายตอบสนองเขาอย่างเต็มอกเต็มใจ จนกระทั่งไฟแห่งรักลุกโชนท่ามกลางแสงสลัว ส่องร่างแนบชิดพิ้วพัน ต่างฝ่ายต่างตอบสนองด้วยความต้องการของกันและกันอย่างไม่มีการยอมใคร

อังกูรผลึกเรณอนราบลงอีกหน พลันไล่บดจูบปากเล็กดูดีมี
ปวีราเองก็ปล่อยกายปล่อยใจให้เขาเป็นผู้นำบทรักนี้ ออกอบแอ่นไหว
ทุกจุดที่มีอหนาตะต่อง ทั่วทั้งกายร้อนผ่าวราวกับถูกเผาไหม้ โดย-
เฉพาะส่วนอ่อนนุ่มซึ่งอ่อนไหวที่สุด

หญิงสาวเม้มปากแน่น พยายามกลั้นเสียงอันน่าอัปอาย ทว่า
อังกูรกลับใช้ปากกับส่วนนั้นไม่หยุดหย่อน จนสุดท้ายเขาก็พาเธอถึง
ฝั่งฝัน จากนั้นก็ดึงมือเธอไปทำอะไรกับข้าวหลามออร์แกนิกของเขา
จนมือเธอเลอะเปื้อนไปหมด

ใบหน้าหวานแดงชาน ยามได้ยินเสียงครางแผ่วขาดห้วงเป็น
ระยะไม่ต่างจากสัตว์ป่าบาดเจ็บของเขา ทำเอาเธอสั่นสะท้านปนเสียว
ชาน ทั้งคู่สลับทำกันแบบนี้บ่อยครั้งจนคุ้น จนกระทั่งเวลาล่วงเลยเข้าสู่
วันใหม่ ชายหนุ่มจึงอุ้มเธอเข้าไปทำความสะอาดในห้องน้ำ แล้วพามา
นอนบนเตียง

กายบางอ่อนระทวย เข้าใจคำว่าหมดแรงข้าวต้มขึ้นมาทันใด
เมื่อร่างสูงใหญ่บดเบียดกายเข้าหา ปวีราก็ขยับไปอิงแอบ นิ้วเรียวยสวย
ลูบไล้สำรวจความแข็งแกร่งของแผ่นอกหนา ถึงแอรินในห้องจะหนาวเหน็บ
แค่นั้น แต่การอยู่ในอ้อมกอดที่พร้อมทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นกำลังดี

ส่วนอังกูรนั้นเข้าใจอารมณ์พวกเพื่อนแก๊งไฮโซที่ชอบอวดเมียเด็ก
ก็วันนี้เอง เมียเขาโคตรจะน่ารักจนต้องใช้ริมฝีปากหยักหนาซุกใส่
ชอกคอขาวผ่อง ขบเม้มแผ่วเบาเพื่อตีตราจอง

“อ้อ!”

เสียงร้องท้วงของเธอช่างฟังไพเราะ ชวนให้หยอกล้อซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า บอกได้เลยว่าในบรรดาเมียๆ ของกลุ่มเพื่อนไฮโซ เมียเขามา
เป็นอันดับหนึ่ง ปวีราทั้งอ่อนหวาน ทั้งน่ารัก แถมยังแอบซ่อนความ
ร้อนแรงไว้อีกต่างหาก

“ป็นรู้สึกยังไงบ้าง” เขาถามพลางลูบปอยผมสวยที่ทิ้งตัวลง

เคลียแก้มนวล

“ป๊นรู้สิ๊กเหมือนเราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน”

“เราไม่เคยทำความรู้จักกันในแง่มุมนี้ต่างหาก”

“ป๊นไม่ยกั๊มมาก่อนว่าพีพร้อมก็มีซิกซ์แพ็กกับเขาด้วย” ชมเอง
ก็อายน้มนวลเสียเอง เธอซ่อนตามองเขาเขินๆ ก่อนจะหน้าแดงโดยไม่ต้อง
แสดง เมื่อได้ยินเจ้าของเสียงแหบพร่าเอ่ย

“พีชอบออกกำลังกาย อย่างอื่นก็แข็งแรงไม่แพ้กันหรอก ไว้
วันหลังพีจะพิสูจน์ให้ดู”

“แน่ะ พุดจาแบบนี้ก็เป็นด้วย พีพร้อมไม่รู้สิ๊กว่ามันแปลกๆ
หรือคะ” เธอกับเขารู้จักกันมาเกือบทั้งชีวิต จู่ๆ ก็กลายเป็นคน
นอนเตียงเดียวกัน จนถึงตอนนี้เธอยังคิดว่าตัวเองฝันไปด้วยซ้ำ

“ไม่ชินก็ต้องชิน ตอนนี่ป๊นเป็นเมียพี ไม่ใช่ห้อง หวังจะให้เรา
นอนจับมือกันหรือไง ฝันไปเถอะ ใ้แต่งงานในนามแบบในละครนะ
เอาดีไปแล้ว” พุดจบชายหนุ่มก็เหลือบไปมองนาฬิกาบนหัวเตียง
“เอาเถอะ นี่ก็ดีกมากแล้ว เรานอนกันเถอะ พรุ่งนี้พีมีประชุมประจำ
ไตรมาสแต่เช้า ถ้าป๊นตื่นมาไม่เจอพีไม่ต้องตกใจ ซิตพลจะมารับป๊น
ไปส่งที่บ้าน ไว้ตอนเย็นเราค่อยไปกินข้าวที่บ้านปู้กัน”

“คะ” ปวีรารับคำสั่งด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน แม้อยากเอ่ยปาก
ท้วงว่าเขาไม่ควรทิ้งเธอตั้งแต่วันแรกที่แต่งงานกัน แต่ปวีราก็พยายาม
จะเข้าใจความเป็นเขา

มีสามีบ้างงาน ก็ดีกว่าเขาไปบ้าผู้หญิงคนอื่นแล้วกัน

“นอนซะเดี๋ยวนิด คินพรุ่งนี้เราค่อยมาตีวงกันใหม่”

“พีพร้อมนะ!”

“ฮึ่ๆ” คนขี้แกล้งหัวเราะในลำคอ วงแขนกว้างอ้ารับคนตัวเล็ก
ที่โผมากอดอย่างเต็มใจ

‘ภรรยาที่ดีจะต้องตื่นก่อนและนอนหลังสามี’ คำพูดนี้

คุณยายพร่ำสั่งสอนอยู่เป็นเนืองนิจ แต่มันกลับเป็นสิ่งที่เธอทำได้ยากที่สุด เพราะเพียงวันแรกของการมีตัวเป็นตัวเป็นตน กว่าเธอจะลืมตาตื่น เข้มนาฬิกาก็หมุนไปถึงเวลาเกือบสิบเอ็ดโมง

‘พี่ไปประชุม เจอกันที่บ้านตอนเย็น’ อังกูร์เขียนโน้ตทิ้งไว้ ก่อนจะหายออกไปทำงานแต่เช้าตรู่ ต่างจากเธอที่ยังนอนอู้อยู่คนเดียว

นั่นก็หมายความว่า หน้าตาอันยับยู่ยี่ ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหมือนลิงโต หรือแม้กระทั่งน้ำลายเปียกข้างแก้มก็ไม่พ้นสายตาพี่พร้อม

คนเป็นศรีภรรยาอยากจะได้ตึกตายให้รู้แล้วรู้รอด! แคว้นแรกเธอก็ทำเขาไม่ประทับใจเสียแล้ว

ปวีราผืนใจลากสังขารลงจากเตียงไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ เนื่องจากเธอเป็นมนุษย์ผู้ว่างงาน ตลอดชีวิตเคยชินกับการทำกิจกรรมทุกอย่างด้วยวิธีสโลว์ไลฟ์ ดังนั้นกว่าจะอาบน้ำ เป่าผม แต่งหน้า แต่งตัว และกินข้าวเช้าเสร็จ เวลาก็ล่วงเลยมาถึงเที่ยงวัน

ร่างบอบบางในชุดอยู่บ้านสบายๆ อย่างมินิเดรสมีวมิวจากรันเวย์ล้ำสุด สนนราคาเบาๆ ร่วมแปดหมื่นยูโรยাত্রลงมาจากชั้นสูงสุดของโรงแรมดังที่ครอบครัวเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ระวังทางก็ยิ้มทักทายพนักงานอย่างไม่ถือตัว ก่อนจะเจอกับเลขาฯ คุุใจของสามีนั่งหาวรอเธออยู่

พอสบตากับภรรยาเจ้านาย ชิตพลก็หุบปากที่กำลังอ้าหาวแทบไม่ทัน

“คุณบิดลงมาแล้วหรือครับ”

เสียงคนพูดฟังดูเหนือๆ ดวงตาก็ดูล้ำๆ ขอบกล สงสัยสามีเธอจะใช้งานเขาหนัก ปวีราจึงยิ้มอย่างขอลูแกโทษแล้วหาวซ้ำอย่างที่ดีที่สุดมาแก้ตัว

“ขอโทษที่ลงมาช้านะคะ พอดีบิดมัวแต่จัดข้าวของ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมมารอได้ไม่นาน” แค้กลั้นหาวจนหน้าเขียว

เท่านั้น

“จันเราไปกันเถอะคะ” ปวีราออกปากชวน เพราะเวลาก็ล่วงเลยมาพอสมควร

รถคันหรูเคลื่อนตัวออกจากโรงแรมหรูซึ่งใช้เป็นห้องหอชั่วคราว และสถานที่จัดงานแต่งงานอันอลังการงานสร้าง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาเที่ยงใกล้บ่าย บนท้องถนนจึงค่อนข้างโปร่งโล่ง ไม่มีรถราวิ่งพลุกพล่านเหมือนช่วงเลิกงาน ชิตพลใช้เวลาไม่นานก็ขับมาถึงเรือนหอจริงๆ ของเธอ ซึ่งก็คือบ้านเดี่ยวใจกลางเมืองของพี่พร้อมนั่นเอง

สามีเธอแยกออกมาอยู่บ้านของตัวเองตอนรับตำแหน่งกรรมการบริหาร บ้านของเขาเป็นบ้านหกชั้นสไตล์โมเดิร์นลอฟต์ ตั้งอยู่บนถนนส่วนบุคคลของตระกูลธาดาพิพัฒน์ในย่านใจกลางเมือง ซึ่งไม่ไกลจากห้างหรูขนาดใหญ่ที่เธอกับเพื่อนสาวชอบไปเดินเล่นช้อปปิ้ง แต่ก่อนเธอก็ชวนเพื่อนมาแอบส่องบ้านเธออยู่บ่อยๆ ทำนองว่าไม่เห็นหน้าได้เห็นหลังคาบ้านก็ยังดี

แต่วันนี้เธอไม่ได้แค่เห็นหลังคาเท่านั้น เธอยังได้ย้ายเข้ามาอยู่อีกด้วย

โส่ง! โส่ง!

ทันทีที่รถเอกประสงค์เอสยูวีราคาเหยียบสามสิบล้านเข้ามาจอดสนิทหน้าบ้าน เจ้าไลก้า สุนัขพันธุ์เซนต์เบอร์นาร์ด์ตัวใหญ่เท่าหมี่ของเจ้าของบ้านก็พุ่งมาจู๋โจมเธอทันที

“ไลก้า! คิดถึงแกจัง” ผู้ร่วมอาศัยคนใหม่โน้มตัวลงลูบขนปุกปุยเจ้าไลก้าส่งเสียงหงิงๆ ออกอ้อนรำเริง ช่างไม่สมกับมาคหน้าเกรงขามเอาเสียเลย

“คุณป้าขา นางฟ้าของแฉ่นมาแล้ว”

‘จันจิรา’ หรือ ‘แฉ่น’ แม่บ้านสาววัยยี่สิบปีแฉ่นเข้ามาหานางฟ้าของตนอย่างระริกกระริเหมือนปลากระดีได้น้ำ ด้วยเพราะนิยมชมชอบ

เป็น FC ดีเด่นของภรรยาเจ้านายมาโดยตลอด

“เมื่อคืนคุณบิดนสวยมาก เล่นเอาแพตตี ภารตาทามองไปเลย
คะ” แจ้นเอ่ยปากชม พลางช่วยชิตพลขนของใช้ส่วนตัวอันมหาศาล
ของคุณผู้หญิงคนใหม่เข้าบ้าน

“ไม้หรือเปล่า ฉันจะสวยกว่าดาราดังของแจ้นได้ยังไง” คนสวย
ถ่อมตัว

แต่จะว่าไปแล้ว เธอก็สวยกว่าจริงๆ นั่นแหละ

หญิงสาวกดยิ้มมุมปาก ไม่ได้บ้ายอ แต่ก็นะ ปวีราอดไม่ได้ที่จะ
หยิบธนบัตรสีเทาออกมาสองสามใบ จากนั้นก็ยื่นส่งให้แจ้นอย่างคน
อารมณ์ดี

“แหม คุณบิดนละก็ เกรงใจคะ” แจ้นทำสีลาไม่รับเงินจากมือ
เรียวยสวย ปวีราจึงแก้งชักมือกลับ

“หนึ่ง...สอง...สา...”

หมับ! อดีตสายสีบตะครุบโดยไม่รีรอ

“คุณผู้หญิงใครหนอ สวยแล้วยังใจบุญ”

แจ้นชมไม่เลิก ขณะเดียวกันชิตพลก็กุมมือถามอย่างนอบน้อม

“ของครบนะครับคุณบิดน?”

“คะ ขอขอบคุณนะคะที่อุดส่าห้ไปรับ”

คุณผู้หญิงสายเปย์ควักธนบัตรสีเทาหกใบออกมายื่นให้ชิตพล
แจ้นเห็นแล้วตาก็แทบถลนออกจากเบ้า ชักจะอิจฉาชิตพลขึ้นมาตจิตๆ
เหตุใดเธอถึงไม่ได้เยอะแบบนี้บ้าง

“เป็นหน้าที่ผมอยู่แล้วครับ” ชิตพลบอกเสียงชิงขัง จากนั้นก็
ขอตัวกลับไปรับใช้เจ้านายสายตรงที่ยังคงทำงานอยู่ที่บริษัท

เจ้านายเขาช่างขยันขันแข็งและอดทนใคร แต่งงานวันแรกก็
ยังไม่หยุดทำงาน แต่อย่างไรว่า ตราบไตที่มีการซื้อขาย ตลาดหลักทรัพย์
ก็ไม่มีวันหยุด

ขณะที่เจ้าของบ้านคนใหม่กวาดตาส้ารวจทุกซอกทุกมุมรอบบ้านอย่างสนอกสนใจ เจ้าหมา رأىยักษ์ประหนึ่งหมึกฤษีก็วิ่งตามตูดเธอต้อยๆ ขาเพรียวสวยหยุดอยู่หน้าบ่อปลาขนาดใหญ่ซึ่งอึ้งกูรสั่งให้คนมาขุดไว้เพื่อเลี้ยงปลาหลากหลายสายพันธุ์

สามี่เธอรักสัตว์ แล้วเมื่อไรเขาจะรักคนแบบเธอบ้าง ปวีรารำพึงรำพันในใจ

ร่างบางหมუნกายกลับเข้าไปในบ้าน ก้าวตรงไปยังห้องรับแขกอันโอโถงซึ่งพร้อมสรรพด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย ปวีรารเอนกายพิงพนักโซฟาแล้วแกว่งเท้าไปมาอย่างเบื่อหน่าย ชีวิตที่ไม่มีพี่พร้อมช่างน่าเบื่อเสียจริง หญิงสาวจึงกะว่าจะนั่งเล่นหาอะไรดูในเน็ตพลิกซ์ฆ่าเวลาระหว่างรอต้อนรับสามี่กลับมาบ้าน

สมาร์ตทีวีจอใหญ่ยักษ์ฉายภาพเคลื่อนไหวของซีรีส์เกาหลีเรื่องดัง ปวีรารเอนกายลงนอนอย่างเกียจคร้านบนโซฟาเบด ขณะกำลังเพลิดเพลินกับภาพเคลื่อนไหวบนจอ สิ่งมีชีวิตขนฟูบางอย่างก็วิ่งผ่านหน้าไปด้วยความว่องไว

เจ้าทิปปี้ แมวสกอตติช โฟลด์ตัวโปรดของสามี่นั่นเอง ทิปปี้ถือเป็นคนโปรดของพี่พร้อมอย่างแท้จริง เพราะเขาสถาปนาเจ้าเหมียวตัวอ้วนเป็นลูกสาวสุดหวง สันนิษฐานว่าเขาน่าจะรักเจ้าแมวจอมเยอหยิ่งมากกว่าเธอ

ทิปปี้ขีดหน้าคอต้ง นูกระตูกหงิกหงักคล้ายไม่พอใจเจ้าทาสคนใหม่ ดวงตากกลมใสแจ้วเห็นเธอแล้ว แต่ทำเป็นเมินใส่ พาอึ้งทำกลมๆ ลอยลับเข้าไปในห้องส่วนตัวของนาง

เซอะ!

ปวีรารย่นจมูกใส่สัตว์เลี้ยงแสนรักของสามี่

“คุณปัดขาคิมน้ำส้มหวานเย็นชื่นใจก่อนสิคะ แฉนเพิ่งคั้นสดๆ จากลูกเลย ทั้งหอมทั้งหวาน อร่อยชื่นใจแน่นอนค่า” แฉนนำเสนอด้วย

สีหน้ายิ้มแย้ม เอาอกเอาใจเจ้านายใหม่เต็มที่

ปวีราผู้ไม่เคยปฏิเสธใครรับแก้วน้ำส้มเย็นฉ่ำมาจิบสองสามคำ พอหอมปากหอมคอ เธอไม่ค่อยกินอะไรเกินสามคำอยู่แล้ว ด้วยความที่ถูกเลี้ยงมาอย่างเอาอกเอาใจ ทุกคนดูแลเอาใจใส่เธอราวกับเจ้าหญิง ปวีราจึงเป็นคนช่างเลือก เธอไม่ได้เรื่องมาก แต่แค่ต้องได้สิ่งที่ดีที่สุดเท่านั้น

“สดๆ จากลูกหรือจากกล่องกันแน่จะ น้ำส้มทิปปี้ขวดๆ” นัยน์ตาหวานเจือแวระอาไม่จริงจิงนัก แจ้นเป็นเด็กน่ารัก เมื่อก่อนเธอเคยวานให้แจ้นไปสืบเรื่องพี่พร้อมบ่อยๆ ถือว่ารู้ใจกันเป็นอย่างดี

“แหะๆ สดจากลูกและจากกล่องค่ะ” คำพูดรู้ทันจากเจ้านายสาว ทำเอาคนประจบเอาใจหัวเราะแห้ง

“เออแจ้น ปกตินอกจากพี่พร้อม มีใครเข้าออกที่นี้อีกไหม” ไหนๆ เธอก็มาเป็นคุณผู้หญิงบ้านนี้แล้ว เพราะฉะนั้นทุกความเคลื่อนไหวในบ้านนี้เธอย่อมมีสิทธิ์รู้

“ปกติก็มีแต่คุณผู้ชายนี้แหละค่ะ พวกคนงานอยู่บ้านใหญ่กันหมด คุณป๋นก็ทราบว่าคุณผู้ชายรักความเป็นส่วนตัวมากแค่ไหน ถ้าไม่ได้มาส่งกับข้าวหรือทำความสะอาด ก็ไม่มีใครกล้ามาบ้านเปี่ยนโดยไม่ได้รับอนุญาตหรอกค่ะ”

“ก็จริง” ปวีราผงกหัว พลังช่วยสมาร์ตโฟนเครื่องหุมาเข้า แอปพลิเคชันแต่งภาพและแชร์ภาพยอดฮิตอย่างอินสตาแกรม

เธอกดไลก์รูปเพื่อนสาวที่โพสต์ด้วยพรเธอยาวเป็นหางว่าว ชลิตายังคงอินกับภาพงานแต่งของเธอ อีกฝ่ายอัปโหลดรูปเป็นอัลบั้มพร้อมทั้งคำบรรยายยืดยาว เห็นทีเธอต้องหาเวลาไปเม้าท์มอยเข้า คอร์ทสนวดหน้าสนวดตัวกับเพื่อนรักเสียหน่อย

“เมนูอาหารวันนี้ยะอะเยะเซียวค่ะคุณป๋น” แจ้นอ่านไลน์กลุ่มของคนงานในบ้านธาดาพิพัฒน์ซึ่งมีสมาชิกร่วมสิบกว่าคน

อาณาจักรกว้างใหญ่ ย่อมต้องใช้คนทำงานมากเป็นธรรมดา เพราะนอกจากบ้านของสามีเธอแล้ว ภายในซอยยังมีบ้านของ ‘อรรถกร’ พี่ชายคนโตของอังกรที่อายุมากกว่าเขาสองปี ขณะนี้เป็นซีอีโอดูแลธุรกิจประกันชีวิตในเครือธาดาพิพัฒน์ นอกจากนี้ยังมีบ้านของญาติพี่น้องอีกหลายหลัง

“มีอะไรบ้างล่ะ”

คนที่แม่แต่ต้มไข่งยังไม่สุกเอ่ยถามเอื่อยๆ เธอคิดจะฝึกทำอาหารเพื่อหวังใช้เส้นหญ้าปลายจวกมัดใจสามี แต่ไม่รู้ว่าจจะรุ่งหรือจะร่วง

“มีต้มยำทะเลเดือด กุ้งแม่น้ำอบวุ้นเส้น ปลากระพงทอดน้ำปลา ซีโครงหมูย่างอบบาร์บีคิว ผัดผักรวมมิตร หมูทอดกระเทียมพริกไทย แกงจืดหมูสับ ตับห่านทอดกระเทียมพริกไทย น้ำพริกปลาทุ ปูผัดผงกะหรี่ แล้วก็ยังมีขนมหวานเป็นข้าวเหนียวมะม่วงด้วยค่ะ”

แจ้ร่ายรายการอีกยาว ปวีราฟังแล้วขมวดคิ้วเป็นปม เนื่องจากเมนูหลายอย่างเป็นอาหารจานโปรดของตัวเอง เธอชอบกินอาหารไทยมากกว่าพวกอาหารฝรั่ง เพราะชอบในรสชาติจัดจ้าน หนึ่งในเมนูโปรดของเธอคือส้มตำ แต่กินที่ไรไม่พ้นท้องเสียจนต้องเข้าโรงพยาบาลทุกครั้ง หลังๆ เลยถูกห้าม นานที่ปีหนจะแอบกิน

“ปกติเยอะขนาดนี้หรือเปล่า” นี่มันอาหารปริมาณเลี้ยงคนทั้งหมู่บ้านชัดๆ คุณก็รู้ว่าทุกอย่างจัดเตรียมไว้เพื่อเอาใจเธอ ปวีราคิดว่าคุณปูพิพัฒน์รักเธอมากกว่าใคร เธอเองก็รักและเคารพท่านมากไม่ต่างจากญาติผู้ใหญ่ของตัวเอง

ทุกคนในธาดาพิพัฒน์ดีกับเธอมาก ปวีราดีใจที่เธอได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวเขา เธอไม่ต้องปรับตัวหรือกังวลใจอะไรมากมาย เพราะทุกคนต่างรู้จักมักคุ้นกันเป็นอย่างดี เธอยังเป็นเจ้าบ้านของปูคนเดิม แค่เปลี่ยนสถานะจากหลานรักไปเป็นหลานสะใภ้ก็เท่านั้น

“ปกติก็ไม่เยอะเท่านี้หรอกค่ะ เพียงแต่วันนี้คุณหญิงท่านกำชับ

มาว่าคุณบัณกับคุณพร้อมจะเข้าไปกินมื้อเย็นที่บ้านใหญ่ เลยให้คุณผกาเตรียมการไว้เป็นพิเศษค่ะ”

“อืม ไว้เย็นนี้ฉันจะขอขอบคุณคุณด้วยตัวเอง แจ่มมีอะไรต้องทำก็ไปทำเถอะ ฉันจะขึ้นไปเอนหลังพักผ่อนสักหน่อย” ปากจิ้มลิ้มอาหารหวอด หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาเรือนสวยก็พบว่าเป็นเวลาบ่ายสองโมง อ่า... ได้เวลาอนกลางวันของเธอพอดี

“ค่า คุณบัณมีอะไรเรียกใช้แจ่มได้ตลอดเวลาเลยนะคะ”

“ได้ก้า ฉันขึ้นห้องก่อนน้า ไว้เย็นๆ จะลงมาเล่นด้วยใหม่” เธออุบชนปุ๊กปุ่ยอย่างเอ็นดู

“หึง...หึง...”

ไลก์้ามองคนสวยหายเข้าไปในลิฟต์อย่างอาลัยอวรณ์

เนื่องจากบ้านของสามีมีลิฟต์ไว้คอยอำนวยความสะดวก คนเกี่ยวคร้านอย่างปวีราจึงเลือกที่ใช้ลิฟต์แทนการเดินขึ้นห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นสาม

ติง!

เสียงวินาทีเธอก็มาถึงห้องนอนของสามีซึ่งปัจจุบันคือห้องนอนของเธอกับเขา เมื่อก้าวเท้าเข้ามา ปวีราก็พลันรู้สึกถึงบรรยากาศอันทึมเทาและเงียบสงบ การตกแต่งเป็นโทนสีดำและขาว เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นสมกับเป็นห้องนุ่มโสด

ภายในห้องมีกลิ่นอายเจ้าของอยู่เต็มเปี่ยม ร่างบางกระโดดทิ้งตัวลงบนเบาะหนานุ่ม การได้นั่งเล่นนอนเล่นบนเตียงนอนที่พร้อมช่างเป็นความรู้สึกที่ดีมากจริงๆ หญิงสาวคิดว่าหมอนมากอดอย่างมีความสุข นอนเล่นพลิกตัวไปมาครู่เดียวก็ผล็อยหลับตามประสาคนว่างงานที่มีกิจกรรมนอนกลางวันเป็นกิจวัตร